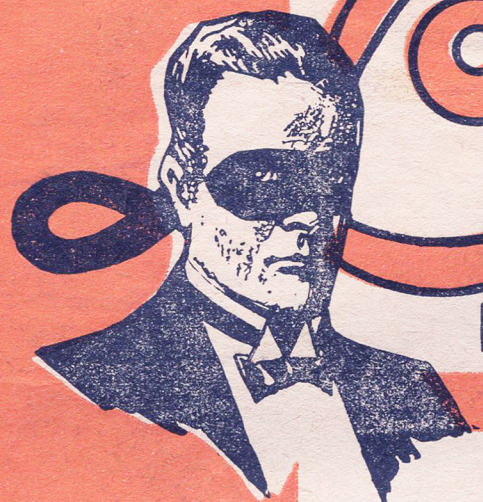

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sijster

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

SPIONNAGE IN HOTEL CECIL

15 cent.

De spion was nu machteloos.

No. 1350.

NIEUWE SERIE

SPIONNAGE IN HOTEL CECIL

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE GEHEIMZINNIGE VREEMDELING.

Het hotel Cecil, aan het Strand te Londen gelegen, een der grootste en rijkste hotels ter wereld, vertoont gewoonlijk ook in het zogenaamde stille seizoen een levendig beeld, vele rijke reizigers uit Ergeland en van het vaste land nemen daar hun intrek.

De prijzen zijn er zeer hoog en het is bijna niet mogelijk er een kamer te vinden minder dan voor een halve guinje, en dan moet men zich behelpen met een klein vertrek onder de daken.

Een geheel leger van kellners, die tot de best afgerichte van geheel Europa gerekend worden, en die niet anders worden aangencmen, dan op voortreffelijke getuigschriften, loept gedurende den dag en een groot gedeelte van den nacht, onverpoosd de monumentale trappen van het hotel op en neer, of bedient in de rijke eetzaal, waarvan de ramen op de Thameskade uitzien en die haars gelijke in Europa tevergeefs zoekt, en toch merkt men van de aanwezigheid dezer tallooze dienende geesten zeer weinig, zoo zacht en vlug ijlen zij door het groote gebouw.

Zelfs wanneer er een prins van den bloede zijn intrek in het hotel neemt, merkt men geen buitengewone drukte op.

Zooiets gebeurt in het Hotel Cecil zoo vaak, dat men er aan gewoon is geraakt en het iets heel gewoons is gaan achten.

Op een schoonen dag in de maand Mei scheen er toch echter iets bijzonders gaande te zijn.

Men zag de vlugge kellners, als zij meenden dat de strenge gérant niet op hen lette, de hoof-

den bij elkaar steken en fluisterend eenige woorden wisselen.

In de groote vestibule liep de beheerder van het Hotel, een man met spierwit haar en een korte, gezette gestalte, haastig heen en weer en scheen overal tegelijk te zijn.

Men hoorde hem telkens nieuwe bevelen geven.

Tenslotte knoopte hij een gesprek aan met een klein groepje mannen, die tamelijk sjofel waren aangekleed, en eigenlijk in het geheel niet het uiterlijk hadden van de lieden welke men hier als gasten zou verwachten.

Wie echter goed bekend was met de Londensche politie, zou dit half dozijn mannen aanstonds herkend hebben als detectives.

Het was omstreeks elf uur in den morgen toen een gewone huur-auto voor den breeden ingang van het Hotel stil hield, na met een beherdigen draai het kleine pleintje te zijn opgereden, dat gevormd wordt door den breeden hoofdirgang van het Hotel en de muren van de twee zijvleugels.

De portier van het Hotel kwam toesnellen en opende het portier van de auto.

Eijna op hetzelfde oogenblik was de gérant de trappen van het terras komen afdalen, dat een groot gedeelte van den voorgevel besloeg en was op het open portier togetreden.

Uit de auto stapte een man van omstreeks veertigjarigen leeftijd.

Hij was van rijzigen lichaamsbouw, zeer breed, en volgens Amerikaanschen smaak ge-

kleed, dat wil zeggen, in zeer wijde kleeren en geschoeid met de logge maar practische schoenen, die Europa aan de Amerikanen te danken heeft.

Hij had zwarte, borstelige wenkbrauwen, en zijn licht gebruind gelaat was geheel glad geschoren.

Naast zijn eenigszins gekromden neus, fonkelden een paar doordringende, zwarte oogen.

De vreemdeling was zeer goed gekleed en hield onder den arm een groote portefeuille van zwart zeehondenleer.

De gérant trad buigend op hem toe en vroeg op zachten toon:

— Gij zijt de heer Hooper, de secretaris van het Syndicaat van juweliers te Baltimore?

— Ja, ik ben Tim Hooper! Hebt ge mijn telegram ontvangen?

— Ja mijnheer!

— Is alles volgens mijn aanwijzingen gedaan?

— Zeker!

— Hebt gij voor de noodige bewaking gezorgd?

— Er zijn zes detectieven hier en als gij dat niet voldoende acht, kan ik nog een half dozijn krijgen.

— Neen, dat is voorloopig wel genoeg! Op welke verdieping ligt mijn kamer?

— Het hotel was reeds bijna geheel bezet, mijnheer! antwoordde de gérant op verontschuldigen toon. Wij hebben u een vertrek op de vierde verdieping moeten geven. Het is evenwel een uitmuntende kamer! voegde hij er op haastigen toon aan toe.

De secretaris van het juweliers-syndicaat glimlachte en zeide:

— Nu, als het nog niet op de veertiende verdieping is, beteekent het nog niet veel. Ik kan wel merken, dat ik hier in de oude wereld ben! Er is natuurlijk een lift?

— Er zijn vier liften in het gebouw, mijnheer! antwoordde de gérant trotsch.

— Bij ons in Baltimore zijn er in het kleinste hotel altijd nog tien! hernam Hooper op spottenden toon. Nu, wij zullen het er mee doen. De kamer is toch gemakkelijk te bereiken?

— Zeker, mijnheer Hooper! Uw bezoekers zullen haar gemakkelijk kunnen vinden.

De vreemdeling betaalde nu den chauffeur en trad het hotel binnen, nadat zijn bagage was afgeladen.

Uit den binnenzak van zijn overjas haalde hij een opgevouwen blad, dat den titel droeg: „De diamant, orgaan van den Bond van Engelse Handelaren in Edelgesteenten”.

Hij bladerde het even door en zeide toen:

— Ik zie dat het bericht reeds in dit weekblad heeft gestaan! Eigenlijk had ik liever gehad, dat men dit maar had nagelaten!

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Hooper!

hernam de gérant bescheiden, maar dat kan men toch van onze diamanthandelaars niet vergen. Het blad hetwelk gij daar in uwe handen houdt, is een Vereenigingsorgaan en het spreekt vanzelf, dat dergelijke belangrijke berichten daar een plaats in vinden!

— Dat mag waar zijn, bromde Hooper. Maar het gaat hier om een zaak van eenige millioenen, bedenk dat!

De gérant fronste licht de wenkbrauwen.

— Ik geef u de verzekering, mijnheer Hooper! zeide hij, dat in ons hotel reeds ettelijke malen transacties van deze soort zijn afgesloten, waarbij eveneens millioenen op het spel stonden en nog nooit is daarbij ook maar het minste gebeurd!

— Dan hoop ik maar, dat ik niet de eerste zal zijn, dien iets overkomt! zeide Hooper half lachend, half in ernst.

Hij wilde den kellner volgen, die met zijn handvalies bij de lift gereed stond, toen hij op zijn schreden terugkeerde, den gérant strak aankeek en vroeg:

— Hebt gij wel eens van John Raffles gehoord?

De gérant verschrikte zichtbaar.

Hij keek vreesachtig om zich heen, alsof de gevreesde Groote Onbekende hem had kunnen hooren en antwoordde toen:

— Ja mijnheer Hooper — ik heb over dien man wel eens hooren spreken!

— Hebt gij hem nooit gezien?

— Dat — dat weet ik niet, mijnheer Hooper! stotterde de gérant verlegen. Men zegt dat hij zich in duizend gedaanten vertoont en plotseling op plaatsen opduikt, waar men hem allerminst verwacht!

— Hij bestaat dus werkelijk die John Raffles? vroeg de secretaris van het Juweliers-Syndicaat.

— Aan zijn bestaan valt helaas niet te twijfelen, mijnheer! antwoordde de gérant hoofdschuddend.

— Maar bestaat er dan geen politie hier? riep Hooper verontwaardigd uit.

— Die is er zeker, mijnheer — maar zij schijnt niet opgewassen te zijn tegen dien geheimzinnigen Onbekende.

— Zij heeft hem dus nog nooit kunnen grijpen?

— Eenige malen is het gelukt, maar telkens wist de befaamde gentleman-inbreker het laatste oogenblik te ontsnappen.

— Nu ik hoop één ding — en dat is, dat hij mij ditmaal met rust laat!

— Daaraan behoeft gij niet te twijfelen! riep de gérant op geruststellenden toon uit. Wij hebben onze maatregelen zoo goed genomen — en bovendien hoe zou die man kunnen weten, dat gij juist vandaag uit Amerika hier

zoudt komen met de opdracht om namens het Juweliers-Syndicaat voor eenige millioenen dollars diamanten en andere edelgesteenten in te slaan van de Londensche Vereeniging van Handelaren in Edelgesteenten?

— Wel, daartoe had hij niets anders te doen dan dit vakblad te lezen! antwoordde Hooper op drogen toon, terwijl hij het blad weer in zijn zak liet glijden en snel weer naar de lift ging, die dadelijk daarop in de hoogte schoof, zeker veel te langzaam naar den zin van den Amerikaanschen bezoeker.

Zoodra de lift verdwenen was kwamen uit alle hoeken en gaten, als muizen uit hun hollen, de zes detectieven te voorschijn, die de gérant dadelijk omringden.

— Gij hebt mijnheer Hooper goed opgenomen? vroeg deze.

De detectives knikten of antwoordden bevestigend.

— Wij hebben hem zeer goed van het signalement herkend, dat ons reeds de vorige week per telegram uit Baltimore is medegedeeld! antwoordde een der detectives.

— En gij kunt er mij borg voor staan, dat hij ongehinderd en in het volle bezit van de diamanten weer naar zijn land zal kunnen vertrekken?

De detectives krabden zich achter de ooren.

— Wij kunnen niets anders dan ons best doen, mijnheer! antwoordde een hunner. Meer kunnen wij u niet beloven.

— Ik wilde dat alles al goed en wel achter den rug was! zuchtte de gérant. Ik weet niet wat het is, maar ik heb juist het gevoel alsof ons een ongeluk boven het hoofd hangt.

HOOFDSTUK II.

DE TWEDE VREEMDELING.

Op dit oogenblik hield er een tweede huurauto voor de treden van het terras stil.

Weer kwam de portier toeschieten om de deur te openen.

Uit de auto stapte een reiziger, die, ondanks het warme weer, een dikke duffelsche jas droeg, waarvan hij den kraag had opgeslagen en dichtgeknoopt.

Hij droeg een vilten hoed, waarvan de rand diep in de oogen was getrokken.

Er viel dan ook zeer weinig van zijn gelaat te zien.

Behalve een kleine reistasch, had hij als bagage niets anders bij zich dan een groote portefeuille van zwart leder, die hij stijf tusschen zijn lichaam en zijn rechterarm hield gekneld.

Een paar kellners kwamen hem tegemoet en wilden hem de tasch afnemen.

De vreemdeling week echter onmiddellijk een paar stappen achteruit en maakte een afwerend gebaar.

Langzaam kwam de gérant eenigestappen nader.

De vreemdeling liep hem snel tegemoet en de gérant had moeite om de woorden van den man te verstaan, daar hij door zijn dikken opstaanden kraag heen sprak.

— Gij zijt de gérant van dit hotel? vroeg de vreemdeling met een tamelijk sterk Amerikaansch accent.

— Dat ben ik, mijnheer, antwoordde de gérant eenigszins verbaasd en ongerust.

— Kan ik u een oogenblik alleen spreken?

— Welzeker mijnheer — als gij dat verkiest! antwoordde de gérant, terwijl hij een haastigen blik op de detectives wierp, die op eenigen afstand waren blijven staan.

Maar de vreemdeling scheen scherpe oogen te hebben.

Hij had den blik blijkbaar opgevangen en vroeg:

— Wie zijn die heeren?

— Dat zijn.... hakkelde de gérant.

De zonderlinge vreemdeling wierp de detectives een snellen, maar onderzoekenden blik toe.

— Zij zien er uit als detectives! bromde hij op zachten toon. Heb ik goed gezien?

De gérant dacht even na, alvorens te antwoorden:

— Ik zie niet in waarom ik het zou verzwijgen — ja mijnheer, die heeren zijn leden van onze politiemacht.

— Is daar een reden voor?

— Een zeer zwaar wegende reden!

— Mag ik die ook vernemen?

— Neen mijnheer! antwoordde de gérant kortaf.

— Zoo mag ik het hooren! antwoordde de vreemdeling met een kort lachje. Ik houd niet van omwegen! Zeg mij eens of gij veel gasten in uw hotel hebt!

— Op het oogenblik 582, mijnheer! antwoordde de gérant.

De vreemdeling scheen te schrikken.

— Zooveel? vroeg hij. Zou er geen groot hotel zijn met minder logeergasten?

— Ik vrees van niet, mijnheer! antwoordde de gérant glimlachend. Het reisseizoen is juist aangebroken en overal zijn de hotels tot aan het dak gevuld. Reeds hebben eenige hotels, die met geen mogelijkheid nog iemand konden bergen, een paar reizigers hierheen gezonden, zooals dat onder ons gebruikelijk is.

— Nu, dan zal ik mij er in moeten schikken! hernam de vreemdeling. Hebt gij nog veel kamers?

— Nog een op de vierde verdieping, mijnheer!

— En kan ik u nu even spreken? vroeg de vreemdeling weer.

— Ik ben tot uw dienst, antwoordde de *gérant* kortaf. Wees zoo goed mij naar mijn *privékantoor* te volgen.

Weer wierp hij bij deze woorden den *detectives* een snellen blik toe.

De vreemdeling echter zeide glimlachend:

— Gij kunt de heeren voor het oogenblik gerust laten waar ze zijn — misschien zal ik hen later wel noodig hebben!

Met deze woorden ging de vreemdeling aan de zijde van den verbaasden *gérant* naar diens particuliere spreekkamer, naast de telefooncel ten gebruike van de gasten.

De zes *detectives* volgden langzaam, blijkbaar niet wetende wat zij zouden doen.

Toen de deur van het vertrek echter dichtviel, besloten zij voor alle zekerheid op post te blijven staan.

Het gesprek daarbinnen duurde vrij kort.

Tien minuten later ging de deur weer open en trad de *gérant*, wiens gelaat zeer ernstig stond, gevolgd door den vreemdeling, weer naar buiten.

— Ik zal mij geheel volgens uw aanwijzingen gedragen, mijnheer! zeide hij op zachten toon.

— Daar reken ik op! antwoordde de vreemdeling eenvoudig. Ik wensch dat de brandkast nog hedenmiddag op mijn kamer wordt neergezet. Ik kan er natuurlijk op rekenen, dat gij haar bij een ter goeder naam en faam bekend staande firma bestelt?

— Dat kunt gij gerust aan mij overlaten, mijnheer! antwoordde de *gérant* op onderdanigen toon. Ik verzeker u, dat gij u niet zult beklagen!

— Het Hotel Cecil is immers dicht bij het *parlementsgebouw* gelegen? Ge moet weten, dat het bijna tien jaar geleden is, sedert ik hier geweest ben.

— Een auto brengt er u in tien minuten, mijnheer, een cab in een kwartier en gij kunt het in ruim een half uur loopen!

— Dat is alles wat ik voorloopig behoef te weten! zeide de vreemdeling kortaf. Gij hebt hier zeker een betrouwbare brandkast?

— Zeker mijnheer! Wees zoo goed mij te volgen.

De *gérant* ging den vreemdeling voor naar het wisselbureau, dat zich aan de linkerkant van de vestibule bevindt, en waar men zelfs de meest uitheemsche soorten van geld onmiddellijk gewisseld kan krijgen, zelfs in de kleinste hoeveelheden.

Hij opende de deur van het kantoor, dat zich

naast het breede loket bevond en trad met den bezoeker binnen.

Daarop wisselde hij zacht eenige woorden met den chef van de wisselafdeeling, waarop deze onmiddellijk een diepe buiging maakte en op een groote, moderne brandkast wees, die voor de helft in den dikken muur gemetseld was.

— Is dit voldoende, mijnheer? vroeg hij.

De vreemdeling trad op de kast toe, verzocht de deur te openen en bekeek haar aandachtig.

Hij onderzocht de dikte van de deur, bekeek het slot nauwkeurig en bromde toen goedkeurend:

— Dat zal wel gaan! Het is een zeer stevige kast en ik kan de portefeuille hier wel eenige uren in laten.

Hij nam de portefeuille die met een stevig slot gesloten kon worden, legde haar eigenhandig op de bovenste plank en bleef staan tot hij de kast had zien sluiten.

— Wilt gij een *reçu* hebben, mijnheer? vroeg de chef met een nieuwe buiging.

— Dat is een goede inval! antwoordde de vreemdeling. Ja, wees zoo goed mij een ontvangstbewijs te geven. Gij geeft dus de portefeuille aan niemand anders dan aan mij persoonlijk, tegen afgifte van het *reçu*.

Het ontvangstbewijs was spoedig geschreven en door den chef ondertekend.

De vreemdeling stak het met een tevreden gebaar in zijn portefeuille, verklaarde dat hij over twee uren, na eenige dringende zaken te hebben verricht, zou terugkeeren en verliet daarop het Hotel.

Zoodra hij weg was vroeg de chef op nieuwsgierigen toon:

— De Amerikaansche Onderstaatssecretaris schijnt hier hoogst gewichtige zaken te komen doen.

— Ja, hij moet met zijn gezant confereeren! Ik geloof dat hij hem het stuk moet overhandigen, dat daar in gindsche kast ligt!

— Weet gij niets van den aard van dat stuk?

— Gij begrijpt wel, dat de Staatssecretaris mij daaromtrent niet heeft ingelicht, antwoordde de *gérant* spottend. Dat zijn diplomaten niet gewoon. Gij kunt er echter zeker van zijn, dat de zaak van het hoogste belang is, anders zou men dat stuk natuurlijk met de gewone diplomatieke documenten eenvoudig per boot hebben gezonden! Het zal u natuurlijk wel bekend zijn dat de legaties in de verschillende landen beschikken over een eigen postzak, waarin al hun correspondentie verzonden wordt. Dat men deze voorzorgsmaatregelen ditmaal zelfs niet voldoende achtte, bewijst wel, dat hier te Londen een zaak van het hoogste belang moet worden afgewikkeld!

— Vermoedelijk een geheim verdrag of zoe ets! mompelde de chef, terwijl hij een blik op

de kast wierp. Ik wilde dat het stuk reeds weer door den onderstaatssecretaris was weggehaald!

— Kom, kom! merkte de gérant geksheurend op. Denkt gij werkelijk dat men op klaarlichten dag zoo brutaal zou zijn om dit stuk te komen stelen, uit een vertrek waar voortdurend een tiental beampten bijeen zijn?

— Dat mag zoo zijn! hernam de chef van de wisselafdeeling. Maar ik zal mij toch niet gerust voelen, dan nadat ik die zwarte portefeuille weer kwijt ben. Zeg mij eens waarom hij haar niet dadelijk naar den gezant heeft gebracht.

— Dat heeft een heel eenvoudige reden! De Amerikaansche gezant is een dag of zes geleden zwaar ongesteld geworden en pas weer aan de beterende hand. De onderstaatssecretaris, Mr. Mac'Adoo, zal nu waarschijnlijk eens gaan informeren of de toestand van zijn landgenoot zoodanig is, dat hij met hem over een zoo ernstige zaak kan confereeren!

Twee uur verliepen.

Toen keerde Mac'Adoo weer van zijn wandeling terug, liep regelrecht naar het wisselbureau en vertoonde daar de reçu, waarop hem de kostbare portefeuille werd ter hand gesteld.

Alvorens zich naar zijn kamer te begeven, verzocht gij den gérant hem het vreemdelingenboek te laten zien.

Hij nam weer plaats in het particuliere vertrek van dezen laatste, de portefeuille steeds krampachtig tegen het lichaam gedrukt houdend en begon daar met de grootste aandacht het vreemdelingenregister te bestudeeren.

— Gij hebt veel adellijke heeren onder uw gasten? vroeg hij eindelijk eenigszins spottend, met de voorgewende minachting, welke de Amerikanen steeds voor dit genus aan den dag plegen te leggen.

— Dat schikt nog al mijnheer! antwoordde de gérant, die eerbiedig was blijven staan.

— Ik lees hier den naam van Graaf Hendrik Hagstrom, zeide hij eindelijk. Ik behoef zeker niet te vragen of dat een Zweed is?

— Inderdaad mijnheer! antwoordde de gérant.

— Houdt hij hier reeds lang verblijf?

— Sedert een week!

— Kent gij hem?

— Hij komt hier ieder jaar, als hij hier in de buurt gaat jagen!

— Zoo! bromde de Onderstaatssecretaris.

Hij volgde het register verder en hield zijn vinger bij den laatst ingeschreven naam.

— Tom Hooper? Die naam klinkt Amerikaansch!

Eenigszins aarzelend hernam de gérant:

— De eigenaar van dien naam is ook een landgenoot van u, mijnheer!

— Hij is dus zeker pas aangekomen?

— Ja mijnheer! Ongeveer twee uur geleden.

De Staatssecretaris klapte het boek met een harden slag dicht.

— Waar heeft die vreemdeling zijn kamer?

— Vlak naast de uwe mijnheer!

— Dan moet ik aan hem worden voorgesteld! zeide de Staatssecretaris kortaf. Ik moet mijn bureu goed kennen.

— Gij hebt geen anderen buur dan hem, mijnheer! hernam de gérant. Uw kamer is namelijk een hoekvertrek.

— Goed — dan wil ik alleen aan dien heer Tim Hooper worden voorgesteld. Wat is zijn beroep?

— Hij is secretaris van het Juweliers-Syndicaat te Baltimore.

Mac'Adoo scheen zijn geheugen te raadplegen.

Plotseling verhelderde zijn gelaat en hij riep uit:

— Nu herinner ik mij zijn naam zeer goed! Slechts eenige maanden geleden heeft het Syndicaat een groot banket aangericht ter gelegenheid van zijn honderdjarig bestaan. Als ik mij niet vergis heeft Tim Hooper toen ook een lange redevoering gehouden. En wat komt hij hier doen? vervolgde hij.

— Hij moet vanmiddag in ons hotel op zijn kamer een aantal handelaren in diamant ontvangen die hem hun partijen ter keuring moeten voorleggen en van wie hij voor een paar millioen dollar steenen moet koopen. Het moest geheim worden gehouden, mijnheer, maar ik begrijp wel, dat ik tegenover een Onderstaatssecretaris eene uitzondering mag maken.

— Maar dan zouden wij beiden toevallig wegens zeer gewichtige zaken hier in Londen zijn! riep Mac'Adoo uit. Het is wonderlijk dat ik hem niet op het schip heb ontmoet.

— Misschien hebt gij met een Engelsch schip gereisd? vroeg de gérant.

— Ja zeker, dat heb ik!

— Dan is het ook geen wonder. Mijnheer Hooper deelde mij mede dat hij met een schip van de Holland-Amerika-lijn heeft gereisd en eerst Amsterdam heeft aangedaan, alvorens naar Londen over te steken.

— Nu, ik wil mij in ieder geval vergewissen, dat hij de man is, voor wien hij zich uitgeeft! zeide Mac'Adoo. De zaak is voor mij van te groot gewicht, dan dat ik mij niet alle zekerheid moet verschaffen. Heeft men de brandkast reeds gebracht? zoo vervolgde hij.

— Zij staat reeds sedert een uur op uw kamer. De huur is vooruit betaald. Ik heb gezegd dat men de kast voor een week noodig had. Dat is zeker wel voldoende?

— Ruimschoots voldoende. Ik heb den gezant aangetroffen.... nu, dat doet er ook niet toe! zoo viel hij zich zelf haastig in de rede. In ieder geval zal de zaak waarvoor ik hier kom in enkele dagen zijn afgelopen. Hebt gij den sleutel?

— Hier is hij, m'nheer!

De gérant overhandigde den Onderstaatssecretaris een kleinen brandkastsleutel.

— De kast heeft zeker een cijferslot? vroeg Mac'Adoo.

— Ja mijnheer! Als gij het slot eenmaal ge-

steld hebt, kan men haar niet openen, tenzij men haar met geweld openbreekt.

— Nu, daar zal ik maar niet op rekenen! riep Mac'Adoo met een flauw lachje uit. Tenminste als die vervaarlijke Groote Onbekende — alias John Raffles hier niet in de buurt zwerft!

HOOFDSTUK III.

TWEE GEWICHTIGE ZAKEN.

Op dit oogenblik werd er op de deur geklopt.

— Vergun mij — een oogenblik! riep de gérant uit.

Hij trad op de deur toe en opende haar.

De secretaris van het Juweliers Syndicaat trad binnen.

Hij bleef echter dadelijk staan toen hij den vreemdeling zag en keek den gérant vragend aan.

De Staatssecretaris vestigde op zijn beurt een doordringenden blik op den binnentredende.

Zijn gelaat nam echter spoedig een tevreden uitdrukking aan.

— Gij zijt Tim Hooper van Baltimore? vroeg hij, terwijl hij op den juwelier toetrad.

— Die ben ik, mijnheer! antwoordde deze eenigszins verbaasd.

— Laten wij dan als zonen van hetzelfde land elkander de hand reiken, mijnheer! vervolgde Mac'Adoo! Ik ben Staatssecretaris van het Departement van Buitenlandsche Zaken te Washington.

— Dan zijn wij wellicht burenen? riep Tim Hooper verheugd uit.

— Hoe weet gij dat zoo? vroeg Mac'Adoo.

— Omdat ik ongeveer een uur geleden een kleine, maar zeer stevige brandkast in een kamer naast de mijne heb zien dragen en omdat deze kamer de eenige is, die nog vrij was!

— Gij combineert snel, merkte Mac'Adoo op eenigszins drogen en tevens spijtigen toon op.

Daarop wendde hij zich tot den gérant en vroeg, terwijl hij de wenkbrauwen fronste:

— Mijnheer Hooper heeft het binnendragen van die kast gezien! Ook anderen kunnen dat dus hebben opgemerkt. Had dat niet vermeden kunnen worden?

— Onmogelijk, mijnheer! De kast is zoo spoedig mogelijk naar binnen gebracht en in een lift geplaatst, maar deze eindigt in het midden van de hoofdgang, en daar uw kamer aan het einde van die gang is gelegen, kon zij natuurlijk niet ongemerkt naar uw vertrek gerold worden.

— Het is goed! zeide Mac'Adoo kortaf.

Tim Hooper had eenigszins verbaasd naar dit korte gesprek geluisterd.

Hij begreep echter vaag, dat het zijn landgenoot niet aangenaam zou zijn, als hij verder vroeg.

Daarom zeide hij op luchtigen toon:

— Mag ik weten hoe ge mij herkend hebt?

— Van een portret dat ter gelegenheid van een jubileum in bijna al onze geïllustreerde bladen heeft gestaan.

Hooper scheen even na te denken en zeide toen:

— Die bekendheid heeft haar schaduwzijde ook! Ik wenschte wel dat ik wat minder goed bekend was. Gij weet zeker wat mij hierheen voert?

— Ik heb er niet het minste vermoeden van! antwoordde Mac'Adoo met een uitgestreken gelaat, ofschoon het hem zooeven was medegedeeld.

In korte woorden deelde de secretaris van het Juweliers Syndicaat, nadat hij zich overtuigd had dat de deur goed gesloten was, den Staatssecretaris het doel van zijn komst mede.

— Dan treft het misschien goed, dat wij burenen zijn geworden, mijnheer Hooper! zeide Mac'Adoo vriendelijk. Wellicht kunnen wij elkander nog van dienst zijn.

— Ik hoop dat het niet noodig zal zijn, mijnheer! hernam Hooper op ernstigen toon. Ik wenschte wel, dat ik veilig en wel met de diamanten weer te Baltimore was.

— Gij draagt zeker een zeer groot bedrag bij u?

— Twee en een half miljoen dollar in geldswaardige papieren! antwoordde Hooper kortaf.

De diplomaat deinsde verbaasd eenige schreden achteruit.

Zelfs als Amerikaan achtte hij dit een buitengewoon hoog bedrag.

— Gij hebt toch zeker uw voorzorgsmaatregelen genomen? vroeg hij.

— O, ja, in overvloed! antwoordde Hooper lachend. Ik ben als het ware omringd door detectives en geheime politie-agenten.

— Zooveel te beter! hernam Mac'Adoo op ernstigen toon.

— Meent gij dan dat mij eenig gevaar dreigt? vroeg de juweliershandelaar op eenigszins ongerusten toon.

— Dat wil ik niet beweren, maar ik zou u niettemin groote voorzichtigheid aanbevelen! antwoordde de Amerikaansche diplomaat.

— Ik zal uw raad opvolgen en zoo voorzichtig mogelijk zijn! zeide Hooper.

De beide heeren namen afscheid van elkander en Hooper begaf zich naar het vertrek op de vierde verdieping, dat hem als logeerkamer was aangewezen.

Het was op dat oogenblik drie uur in den middag.

Vijf minuten later trad een rijk gekleed vreemdeling van ongeveer zestigjarigen leeftijd, die eenigszins moeilijk ter been scheen te zijn, daar hij zwaar op een dikken wandelstok leunde, de vestibule van het Hotel binnen.

Hij was een rijzig man, met verfijnden smaak gekleed.

Zijn haar was bijna geheel wit, evenals de lange, vierkant gesneden baard, die hem tot bijna midden op de borst neerhing.

Hij was vergezeld door een bediende in een eenvoudige livrei, die een kleine handtasch droeg.

Zoodra de gérant den vreemdeling had zien aankomen, trad hij hem met veel buigingen tegemoet en zeide:

— Ik hoop, graaf, dat de jacht goed is geweest!

— Het kon wel beter! antwoordde de vreemdeling op brommenden toon. Verleden jaar geloof ik, dat hier veel meer wild school en bovendien heb ik mij in uw vochtige moerassen een danige rheumatische op den hals gehaald.

De gérant trok zich dit aan, alsof hij er persoonlijk verantwoordelijk voor was en putte zich uit in verontschuldigingen.

De graaf maakte een einde aan dezen woordstroom, door kortaf op te merken:

— Ik heb hier nog eenige zaken te doen en dan kunt ge mijn kamer wel weer ter beschikking stellen.

— Wanneer denkt gij te vertrekken Graaf? vroeg de gérant, die met leedwezen den rijken gast zag heengaan.

— Overmorgen, of hoogstens over drie dagen! antwoordde hij.

— Volgens uw bevelen zal gehandeld worden, Graaf! hernam de gérant, terwijl hij weer naar zijn kantoor terugkeerde.

Hij sloeg een dik register op, dat op zijn lessenaar lag en de namen van alle gasten bevatte, benevens het nummer van het vertrek, waar zij verblijf hielden.

Hij zocht den naam van Graaf Hendrik Hagstrom, en zette achter het cijfer van diens kamer, de aantekening: „vertrekt over drie dagen”.

De Zweedsche graaf was intusschen de lift ingegaan, steeds op den voet door den lijfbediende gevolgd.

Op de vierde verdieping verliet hij het toe-

stel en begaf zich, steeds zwaar op zijn stok leunend, naar zijn logeerkamer.

De bediende volgde hem.

Zoodra hij de deur achter zich gesloten had, draaide hij den sleutel in het slot om en schoof de knippen ervoor.

Toen wierp hij de handtasch die hij gedragen had met een nonchalant gebaar op tafel neer en liet zich lachend in een stoel vallen.

— Waarom lach je? vroeg Graaf Hendrik Hagstrom, terwijl hij op zijn beurt den dikken wandelstok in een hoek wierp en zich behagelijk in een gemakkelijken stoel neervlijde.

— Omdat je je zoo voortreffelijk gedraagt in je rol van Graaf Hendrik Hagstrom! Niemand zou John Raffles, den Grooten Onbekende achter je zoeken!

— Mijn vermomming is dus goed?

— Zij is een voortreffelijk in één woord! Vooraf die witte baard maakt een deftig, vertrouwen inboezemend persoon van je! Ik begrijp alleen maar niet goed, hoe het mogelijk is, dat je je ieder jaar opnieuw nauwkeurig hetzelfde weet te grimeeren, als je de rol van den Zweedschen graaf speelt.

— De oplossing van dat vraagstuk is heel eenvoudig! antwoordde John Raffles — want hij was het inderdaad! Ik maak namelijk van iedere vermomming zorgvuldig aantekening, tot in de kleinste details, ik teken de lengte en kleur van iederen baard aan, den vorm van iedere pruik en zelfs het verloop van de wenkbrauwen, om van andere bijzonderheden maar te zwijgen. Bovendien heb ik van de meeste vermommingen een zorgvuldige teekening vervaardigd, die in mijn geheim archief bewaard wordt.

— Dan is het ook niet te verwonderen! hernam de jonge man, dat er weinig verschil te zien is tusschen Graaf Hagstrom van dit jaar en dien van eenige jaren geleden. Alleen is hij wat ouder geworden!

— Zooals dat met alle menschen gebeurt, of zij Graaf zijn of niet! vulde Raffles kalm den zin aan.

De beide mannen hadden een sigaret opgestoken en bliezen nu vol welbehagen de rookwolkjes omhoog.

Eindelijk vroeg Charles Brand — want de gewaande bediende was niemand anders dan de vriend en metgezel van den Grooten Onbekende — op fluisterenden toon, terwijl hij zich zoo dicht mogelijk naar Raffles overboog:

— En hoe staat het nu met onze onderneming?

— Zij is geheel voorbereid en wacht alleen nog maar op de uitvoering! antwoordde Raffles.

— Wanneer moeten wij aan den slag gaan?

— Zoodra de Londensche diamanthandelaars bij onzen vriend Tim Hooper op bezoek

zijn geweest, en de handelszaken zijn afgesloten.

— Vertel mij toch eens hoe je wist, dat de Amerikaansche juweelenhandelaar in dit hotel bezoek zou krijgen van de Londensche diamant-handelaren, met het doel om hen voor een paar miljoen dollar diamanten af te koopen.

— Wel, daar was niet veel schrandereheid voor noodig, beste jongen! Die samenkomst is in het vakblad van de heeren eenige weken geleden reeds aangekondigd.

— En hoe wist je dat de diamanthandelaren juist vandaag zouden komen?

— Heel eenvoudig, omdat hij pas vandaag is aangekomen. Je begrijpt zelf wel, dat Hooper de grootste haast achter zijn zaken zou zetten en zou maken dat hij zoo spoedig mogelijk weer naar Baltimore terug kan reizen. Het is volstrekt geen aangenaam gevoel, geheel alleen, met een paar miljoen dollar in zijn zak, in een vreemd land te vertoeven, te midden van een vreemde omgeving en belast met zulk een zware verantwoordelijkheid.

— Mag ik je nog een vraag doen?

— Ga gerust je gang!

Charles liet zijn stem nog meer dalen, toen hij vroeg:

— Waarom nemen we hem niet liever het geld af, in plaats van de juweelen?

— Ten eerste omdat ik meer van juweelen houd! antwoordde Raffles, en ten tweede, omdat het wel zoo veilig is! Het is mij overigens volmaakt onbekend van welke soort het geld is dat Hooper bij zich heeft. Het kunnen evengoed bankbiljetten als wissels of iets dergelijks zijn, en het is altijd gevaarlijk zich van dergelijke papieren meester te maken.

— Wij zouden dus eigenlijk reeds vannacht den slag moeten slaan?

— Ten minste, als de buit dan groot genoeg is! antwoordde Raffles kalm.

— Maar hoe kan je dat weten? vroeg Charles verwonderd.

— Ik zal er eenvoudig naar vragen, antwoordde Raffles kalm.

— Maar wien dan?

— Wel eenige heeren van de diamanthandelaars!

— Maar in welke qualiteit wil je dat dan doen?

— Wel, ik zal mij bij hen uitgeven voor een reporter van „The Daily Telegraph”. Je denkt toch niet dat ze zullen weigeren aan zoo’n hooggeplaatst personage de noodige inlichtingen te geven?

— Geen haar op mijn hoofd dat zoo iets denkt! antwoordde Charles met gemaakten ernst. Ik weet wel, dat de heeren je geen enkele inlichting zullen kunnen weigeren. Maar dan kun je hier ook niet blijven!

— Dat spreekt van zelf. Aanstonds verdwijn ik, om terug te keeren als verslaggever!

— En als de couranten eens een echten verslaggever sturen?

— Dat zullen zij zeker doen! antwoordde Raffles kalm.

— Maar dan wordt je plan onmiddellijk doorzien!

— O neen, want van de „Daily Telegraph” komt er in ieder geval niemand, of liever — degeen die namens dat blad komt.... ben ik!

— Goede hemel, hoe heb je dat weer bedacht! riep Charles vol bewondering uit.

— Het ging zeer eenvoudig in zijn werk! Ik heb gebruik gemaakt van een paar uurtjes vrijen tijd, om mij goed te vermommen en mij bij de redactie van het blad aan te bieden als iemand die zeer goed op de hoogte is van het diamantvak en tevens een goeden stijl schrijft. Om hen daarvan te overtuigen, had ik een prachtig stukje opgesteld over juist hetzelfde onderwerp!

— Maar dat moet toch geruimen tijd in beslag hebben genomen?

— O neen, ik had het kant en klaar voor mij. Het was een prachtig stukje over den Cullinan, den beroemden diamant, die jaren terug in de De Beersmijn werd gevonden.

— En waar heb je dat artikeltje dan wel in gevonden, vroeg Charles.

— In de „Daily Telegraph”, antwoordde Raffles onverstoord.

— Wat zeg je daar? riep Charles uit.

Daarop barstte hij in een vroolijk gelach uit en vervolgde:

— Dat is een brutaal stukje. Ben je er zoo zeker van, dat de redactie zich dat stukje niet meer zal herinneren?

— Volmaakt zeker! antwoordde Raffles. De schrijver in een krant is geen romancier, die nog goed weet wat hij eenige jaren geleden neerschreef, maar een man, die bij den dag leeft, en het eene uur nauwelijks meer weet, wat hij het andere gezegd heeft.

Opnieuw barstte Charles in een schaterend gelach uit.

— Zoo bestaat dus de mogelijkheid! riep hij uit, dat wij vanavond of morgenochtend in de Daily Telegraph een stukje te lezen krijgen, dat door niemand anders is opgesteld dan door Lord William Aberdeen, alias John Raffles, de Groote Onbekende!

— O, de wereld is vol dergelijke wonderbaarlijkheden! merkte Raffles glimlachend op. En nu wordt het zoetjesaan tijd dat ik aan het werk ga, aanstonds zullen de diamanthereen wel verschijnen.

Hij stond op, zocht den dikken wandelstok weer op en was in een oogenblik weer de oude Graaf Hagstrom, gebukt, moeilijk loopend, en brommerig.

— Moet ik hier blijven? vroeg Charles.

— Ja, je kunt mij van dienst zijn! De heeren

die zich naar het vertrek van Tim Hooper be-
geven, moeten hier voorbij en je kunt dus wel
een oogje in het zeil houden. Je zou bijvoorbeeld
de deur kunnen openzetten en het doen voor-
komen, alsof je de kamer in orde maakt, wellicht
zul je hier en daar een paar flarden van een ge-
sprek opvangen.

— En waar zul je de heeren interviewen?

— Ik denk in de groote ontvangzaal achter
in de vestibule!

Met deze woorden drukte Raffles zijn vriend
de hand en verliet het vertrek...

Denzelfden avond bevatte de Daily Tele-
graph een kort entrefilet van den volgende(n)
inhoud:

„De heer Tim Hooper, de bekende
juwelier uit Baltimore, die gisteren was
afgestapt in Hotel Cecil, heeft voortref-
felijke zaken gedaan. Hij ontving des mid-
dags een groot aantal diamanthandelaren
uit Londen, Parijs, Antwerpen en Amster-
dam, die hem allen een zeer kostbare ver-
zameling steenen voorlegde.”

Hierop volgde een breedvoerige opsomming
van de verschillende soorten diamanten, en een
beschrijving daarvan, die aantoonde, dat de
rapporteur een deskundige was, waarna het be-
richt aldus eindigde:

„De heer Tim Hooper verklaarde ons,
dat hij zeer tevreden was over zijn inkoo-
pen, waaronder zich talrijke zeer kostbare
en zeldzame steenen bevinden, die gedeel-
telijk afkomstig zijn uit de nalatenschappen
van Prinsen van den bloede en zelfs van
gekroonde hoofden. Naar wij uit den mond
der diamanthandelaars vernamen, heeft
de heer Tim Hooper voor een waarde van
1.675.000 dollar aan kostbare steenen ge-
kocht, welke hij zich voorneemt zoo spoedig
mogelijk weer naar Baltimore terug te
brengen, teneinde ze te verdeelen onder
de juweliers in wier opdracht de steenen
gekocht zijn.”

Dien zelfden nacht werd Tim Hooper ver-
moord in zijn kamer gevonden.

HOOFDSTUK IV.

DE MOORD IN HET HOTEL CECIL.

Den volgende morgen omstreeks acht uur
trad er een corpulent man, gekleed in de uni-
form van hoofdinspecteur van politie met een
korten, hoog blonden baard en fletse blauwe
oogen het vertrek van den gérant binnen.

Het was Phileas Baxter, de hoofd-inspec-
teur van Scotland Yard.

Hij was vergezeld van inspecteur Sullivan,
een der bekwaamste beambten van politie, welke
de Londensche hoofdstad kende en Ann Brunt,
een detective van meer dan gewone bekwaam-
heid.

In het Hotel heerschte er een uiterst gedrukte
stemming.

Tal van reizigers wilden op staanden voet
het Hotel verlaten en zouden dit ook reeds ge-
daan hebben, als er geen bevel van de politie
was gekomen, alle uitgangen van het Hotel af
te zetten en te wachten tot er een onderzoek zou
zijn ingesteld en alle reizigers een voor een zou-
den zijn onderzocht.

De meesten schikten zich morrend in hun lot.

Onder deze bevonden zich ook John Raffles
en Charles Brand, die wel begrepen, dat zij er
zeer onverstandig aan zouden doen, als zij zich
tegen het ontvangen bevel verzetten.

De beide vrienden zaten reeds geruimen tijd
zweigend tegenover elkaar ter weerszijden van
het raam, dat op het Strand uitzag.

Hun gelaat stond ernstig.

Eindelijk begon Charles:

— Kun je je eenig denkbeeld vormen van
den loop der gebeurtenissen waarvan Tim
Hooper het slachtoffer is geworden?

Raffles haalde de schouders op en schudde
mistroostig het hoofd.

— Ik weet niets anders, dan wat ik er den
kellner van heb hooren zeggen, die deze mis-
daad ontdekte! antwoordde Raffles.

— Hoe laat is de moord ontdekt? vroeg Char-
les.

— Hedenmorgen omstreeks zes uur!

— De kamerdeur was immers gesloten?

— De kamerdeur was op slot!

— Wat deed de kellner daar eigenlijk in de
buurt?

— De man ging rond met een grooten bak
gepoetste schoenen! Toen hij op een na de laat-
ste kamer bereikte bleef hij plotseling stilstaan.
Je zult zeker wel opgemerkt hebben, dat de gang
hier van zeer lichtkleurig hout is.

— Ja zeker!

— Welnu — op dat lichte hout zag de kell-
ner een donkergekleurde streep, waarvan de
aard hem onverklaarbaar voorkwam. Deze streep
liep van de reet van de kamerdeur eenige deci-
meters ver de gang in en niet recht, maar in
eenige kronkelingen.

— Wat deed hij toen?

— Hij zette den schoenenbak even terzijde en bukte zich om naar den aard van die streep onderzoek te doen.

Met een doffen schreeuw richtte hij zich weer overeind — het was bloed!

— En vervolgens?

— Wel, hij liet natuurlijk zijn schoenen in den steek en holde zoo gauw zijn beenen hem dragen wilden naar den gérant. Te zamen ijlden zij weer naar boven en hier overtuigde de gérant er zich van, dat de kellner goed gezien had. Inderdaad, een dun straaltje bloed vloeide van onder de deurreet traag en dik over het lichte hout. Het bloed was zelfs nog niet geheel gestold!

— Natuurlijk trachtten zij de deur te forceeren?

— Dat spreekt van zelf! Zij wierpen zich met al hun macht tegen de deur en eindelijk bezweek deze onder hun vereende pogingen. Zij vloog echter niet open, zooals zij verwacht hadden, en dit kwam, omdat er aan de andere zijde een zwaar lichaam tegen aan lag. Zij duwden de deur zoover open, tot zij zich door de opening konden wringen en traden het vertrek binnen. Er heerschte niet de minste wanorde. Door het openen van de deur hadden zij het lijk van Tim Hooper, dat er vlak voor had gelegen, een weinig ter zijde geschoven. Hij lag op zijn rug en het bloed vloeide uit een wonde in de borst, ter hoogte van het hart, langzaam over den gewasten houtvloer onder de deurkier weg. De gérant bukte zich en legde de hand onder het overhemd van den vermoorde op diens borst. Het lichaam was nog warm, maar het was maar al te duidelijk dat hier geen redden meer mogelijk was. Een groote plas bloed toonde aan, dat de dood door verbloeding was ingetreden.

— En de portefeuille met diamanten, vroeg Charles haastig.

— De portefeuille was verdwenen!

Raffles streek zich even met de hand over het hoofd en vervolgde toen:

— Ik ben nu half verheugd, dat wij den slag niet hedennacht hebben geslagen maar dien tot morgen wilden uitstellen! Ten eerste zouden wij in de grootste moeilijkheden geraakt zijn, als men de diamanten misschien bij ons had gevonden en ten tweede zou ik het een vreeselijk denkbeeld vinden, in het bezit te zijn van de diamanten van een man, die eenige uren later op zoo verschrikkelijke wijze aan zijn einde kwam.

Weer heerschte er een kort stilzwijgen in het vertrek en daarop hernam Charles:

En er zijn geen sporen gevonden, zeg je?

Dat kan ik niet met zekerheid zeggen! antwoordde Raffles. Maar ik geloof het niet! Dat maakt de misdaad juist zoo raadselachtig!

— Heeft het vertrek nog een anderen uitgang?

— Er is een tusschendeur, die in verbinding staat met het laatste vertrek, hetwelk door een Amerikaanschen diplomaat bewoond werd. De kellner zeide echter, dat die deur steeds gesloten was en ook nu!

Charles schudde het hoofd en mompelde:

— Het is een raadselachtige geschiedenis. Zou het onderzoek reeds begonnen zijn?

— Ik heb zooeven de politie-auto zien voorbijrijden! antwoordde Raffles.

— En wie zaten daar in?

— Onze goede vriend Baxter, zijn rechterhand Sullivan en Miss Ann Brunt, onze schoone vijandin.

— Maar ik vind het zeer lastig, dat wij hier niet weg kunnen! zeide Charles.

— Lastig is het ongetwijfeld, maar niet gevaarlijk. Al mijn Zweedsche papieren zijn in de beste orde en het is volstrekt uitgesloten dat men eenige verdenking tegen ons koestert. Vergeet niet dat ik hier ieder jaar voor de veiligheid eenige dagen logeer en de gérant mij reeds geruimen tijd kent.

Terwijl dit gesprek in het vertrek der beide vrienden plaats had, ondervroeg Baxter, bijgestaan door inspecteur Sullivan, den doodelijk onthutsten gérant in diens vertrek.

Deze arme man was zoodanig in de war door het vreeselijk avontuur waardoor het hotel getroffen was, dat hij nauwelijks in staat was het trillen van zijn lippen te bedwingen en zijn woorden behoorlijk te rangschikken.

Sullivan trachtte hem zooveel mogelijk tot bedaren te brengen en daarop ving Baxter zijn verhoor aan, terwijl Ann Brunt de vragen en antwoorden noteerde.

— Wie was die Tim Hooper? zoo begon Baxter op zijn gewonen barschen toon, waardoor hij de menschen veeleer vrees aanjoeg, dan op hun gemak stelde.

— Hij was een juwelier uit Baltimore, mijnheer! antwoordde de gérant nauwelijks hoorbaar.

— Is dat wel zeker? vroeg Baxter.

— Dat geloof ik tenminste wel, mijnheer, zijn portret heeft in een vakblad gestaan en de heeren diamanthandelaars herkenden hem ook allen dadelijk.

— Ik heb een bericht uit de „Daily Telegraph” gelezen, volgens hetwelk hij voor ruim 1.675.000 dollar kostbare steenen heeft gekocht. Is dat waar? vroeg Baxter weer.

De gérant scheen te twijfelen.

Sullivan kwam hem echter te hulp.

— Ik geloof niet, dat mijnheer ons dat oordee zou kunnen bevestigen, m'nheer Baxter! merkte hij glimlachend op. Hij zal er wel niet bij zijn geweest.

De gérant wierp den jongen inspecteur een dankbaren blik toe en zeide toen op eenigszins vasteren toon:

— Het zal wel waar zijn, want er zijn hier

bijna twintig diamanthandelaren voorbij gekomen en bovendien heb ik nu en dan iets opgevangen van het interview tusschen de heeren handelaren en den reporter van de „Daily Telegraph”.

— Zoo! bromde Baxter. De vermoorde is dus niet van zijn geld, maar van de diamanten bestolen! Bevonden zij zich in een tasch?

— Waarschijnlijk in een zeer groote portefeuille van zwart zeehondenleer! antwoordde de gérant.

— Hebt gij die portefeuille gezien?

— Zeker!

— Gij zoudt haar dus herkennen?

— Ongetwijfeld!

— Ik dank u! zei Baxter. Laten wij nu maar eens naar boven gaan. Ik acht het beter, Miss Brunt, dat gij ons niet vergezelt — of acht gij u sterk genoeg om den aanblik van den vermoorde te kunnen verdragen?

De jonge detective keek Baxter met haar heldere blauwe oogen aan en zeide toen kalm:

— Als ik het niet kon verdragen, mijnheer Baxter, behoorde ik er toch aan te gewennen! Het is immers mijn vak!

— Vooruit dan maar! beval Baxter. Wees zoo goed ons den weg te wijzen, mijnheer! zoo wendde hij zich tot den gérant.

— Zoudt gij het niet zonder mij afkunnen, heeren? vroeg deze, terwijl hij opnieuw als een espenblad begon te sidderen.

Baxter haalde minachtend de schouders op.

— Als gij bevreesd zijt voor uw zenuwen... bromde hij. Waar is de kellner, die de misdaad ontdekt heeft?

— Hij is even een boodschap doen, mijnheer! antwoordde de gérant.

— Wat? riep Baxter toornig uit. Hoe hebt gij dien man kunnen laten gaan! Weet gij zoo zeker, dat hij zelf niet de moordenaar is?

De gérant keek Baxter met open mond aan.

Langzamerhand scheen het hem duidelijk te worden, dat de waardige hoofdinspecteur van Scotland Yard in geen geval aansprakelijk kon worden gesteld voor de uitvinding van het buskruit.

Daarop antwoordde hij langzaam:

— Als de kellner de misdaad gepleegd zou hebben....

— Welnu? vroeg Baxter ongeduldig.

— Dan zou hij door de reet van de deur moeten zijn gekropen!

— Waarom dan? vroeg Baxter, terwijl hij den gérant doorborend aankeek.

Omdat de gangdeur op slot was en de sleutel van binnen op het slot stak.

Op deze woorden volgde een kortstondig stilzwijgen.

Sullivan verbrak het eerst deze onaangename stilte door een anderen kellner aan te roepen,

die juist voorbij de deur ging, welke de jonge inspecteur zooeven geopend had.

— Kent gij den weg in het hotel, vriend? zoo sprak hij den kellner toe.

— Zeker, mijnheer! antwoordde deze beleefd.

— Zoudt gij ons dan den weg even willen wijzen naar de kamer van mijnheer Tim Hooper?

De kellner scheen even te aarzelen.

Ook hij was blijkbaar zeer onder den indruk van het gebeurde.

Toen antwoordde hij:

— Volg mij slechts, heeren!

De drie politiebeampten verlieten het vertrek en volgden den kellner in de lift, die niet ophield voor de vierde verdieping bereikt was.

— Wat ik zeggen wilde, vroeg Baxter op het oogenblik, dat de liftdeuren weer geopend werden, terwijl hij zich tot den kellner wendde, men heeft toch mijn bevelen opgevolgd en geen der logeergasten laten vertrekken?

— Zij zijn allen nog hier, voor zoover ik weet!

— En het dienstpersoneel?

— Ook dat bevindt zich nog hier!

Onder het spreken waren de mannen de gang ten einde geloopt en hielden nu stil voor het laatste vertrek in de gang.

— Hier is het, mijnheer! zeide de kellner, terwijl hij op de deur wees.

Sullivan keek den man verbaasd aan.

— Dat geloof ik haast niet! zeide hij. Weet gij het wel zeker?

— Zeker mijnheer! Dit is de kamer waarin de heer Tim Hooper logeerde.

— Maar men heeft mij toch gezegd, zoo vervolgde de jonge inspecteur, dat het op een na de laatste kamer van de hoofdgang op de vierde verdieping was.

De kellner haalde de schouders op.

— Nu, ik zou er niet gaarne een eed op doen heeren, misschien vergis ik mij wel. Zie dan zelf maar!

Sullivan deed een paar stappen terug.

Hij behoefde slechts een blik op de deur te werpen, om dadelijk te zien, dat zij met geweld was ingedrukt.

Daarop dwaalden zijn oogen over den parkeetvloer.

— Hier moet het zijn! zeide hij kortaf. Ik heb je dienst niet langer noodig, vriend.

De kellner boog en verwijderde zich hoofdschuddend.

Er lag een uitdrukking van verbazing, gemengd met schrik op zijn gelaat.

Zoodra de man in de liftkooi verdwenen was, opende Sullivan de deur en trad binnen.

In het vertrek bevond zich een politieagent, die onmiddellijk opstond toen zijn superieuren binnentraden en aansloeg.

— Gij zijt zeker aangesteld om het vertrek te bewaken? zoo richtte de hoofdinspecteur zich tot den agent.

— Ja mijnheer! antwoordde de man. Een brigadier heeft mij dat bevolen.

— Goed zoo! Er is dus niets veranderd aan het vertrek, sedert de misdaad gepleegd werd?

— Niets mijnheer! Men heeft alleen het lijk van den verslagene een weinig terzijde moeten schuiven, omdat anders de deur niet open kon.

Sullivan had zich in dien tusschentijd reeds over het lichaam van den vermoorde heengebogen en dit zorgvuldig onderzocht.

— Men heeft toch zeker een geneesheer geroepen, teneinde den dood te constateeren? vroeg de jonge inspecteur terwijl hij zich tot den agent van politie wendde.

— Zeker, mijnheer Sullivan, antwoordde de politiebeampte. Er is hier een geneesheer van het gerecht geweest — hij is juist tien minuten geleden weer vertrokken, maar hij beloofde, dat hij zou terugkeeren.

— Nu, ik kan me begrijpen, hoe zijn prognose geluid heeft, hernam Sullivan. Het schot is blijkbaar op een afstand van een meter of vijf, zes gelost, met een tameijk ordinaire revolver, waarvan de kogel niet veel indringingsvermogen bezat. De dood is waarschijnlijk nauwelijks een kwartier, of hoogstens een half uur later door verbloeding ingetreden. Wat de portefeuille met de diamanten betreft....

Sullivan voltooide den zin niet, maar stond op en wierp een zoekenden blik door het vertrek.

— Die portefeuille is verdwenen, mijnheer! merkte de agent op.

— Alles goed en wel! klonk nu de ruwe stem van Baxter. Maar ik zou wel eens willen weten hoe de moordenaar hier is binnengekomen en zich weer verwijderd heeft!

Sullivan keek zijn onmiddellijken chef met zijn doordringende oogen strak aan.

— Het is niet strikt noodzakelijk dat de moordenaar hier na den vermoorde is binnengetreden, mijnheer Baxter!

— Inderdaad, merkte Ann Brunt op, die het vertrek reeds vluchtig onderzocht had, het is immers zeer wel mogelijk, dat de verslagene, zoowel als de moordenaar hier gezamenlijk zijn binnengetreden!

— Dat zou men dan aan den gérant moeten vragen! merkte Baxter knorrig op. Ik wil echter niet ontkennen, dat het niet mogelijk is. Maar dan moet hij toch in ieder geval weer vertrokken zijn en gij zelf hebt er mij opmerkzaam op gemaakt, dat de deur op slot was en de sleutel van binnen op het slot stak.

— De moordenaar kan door het raam gekomen zijn! merkte Ann Brunt kalm op.

— Neem mij niet kwalijk, Miss! merkte nu de agent bescheiden op, maar ik geloof dat dit

onmogelijk is! Het raam werd namelijk goed gesloten gevonden en alle ruiten zijn heel!

De drie politie-beambten keken eerst den agent en vervolgens elkander in stomme verwondering aan.

— Daar begrijp ik niets van! merkte Baxter eindelijk op. De moordenaar kan zich toch moeilijk in de lucht hebben opgelost?

— Is hier geen schoorsteen in het vertrek? vroeg Sullivan.

— Ja Sir! antwoordde de agent. Maar het is onmogelijk voor een man en zelfs voor een kind, om daar doorheen in deze kamer te komen. Daartoe is hij veel te smal!

— Dat is iets buitengewoons, bromde Sullivan in zich zelf.

— Ik kan mij ten minste niet begrijpen hoe dit in zijn werk is gegaan! voegde Ann Brunt er aan toe.

Plotseling slaakte Baxter een kreet.

Zijn oogen schitterden.

— Wat vreemd, dat daar nog niemand aan heeft gedacht! riep hij uit.

— Waaraan, mijnheer Baxter? vroeg Sullivan met een argwanenden blik op zijn chef.

— Wel, wie zegt ons dat deze man hier op den grond geen zelfmoord gepleegd heeft! riep de hoofdinspecteur op zegevierenden toon.

Even ontstond er een kort stilzwijgen.

Toen klonk de rustige stem van den jongen inspecteur:

— Dat is inderdaad niet geheel onmogelijk! Tim Hooper heeft zich eerst een kogel door het hart geschoten en daarna de revolver, gelijk het een ordelijk man betaamt, weer behoorlijk in zijn zak gestoken!

Baxter beet zich op de lippen!

— Hebt gij een revolver in zijn zak gevonden? riep hij met een boezen blik op zijn ondergeschikte.

— Hier is zij, mijnheer Baxter! antwoordde Sullivan, terwijl hij een kleine revolver met ivooren kolf in de hoogte stak.

— Is zij geladen?

— Alle zes de kogels zitten er nog op!

— Dan moeten wij het denkbeeld van een zelfmoord natuurlijk uitschakelen! merkte Baxter op arrogant toon aan, tenzij de vermoorde nog een tweede revolver heeft bezeten....

— Welke hij vervolgens op geheimzinnige wijze heeft weten te verduisteren! vulde Ann Brunt met uitgestreken gelaat den zin aan.

Opnieuw klemde Baxter de tanden woedend op elkaar.

Hij begreep, dat hij een paar groote flaters begaan had.

— Als er dan van geen zelfmoord sprake is, riep hij uit, dan moet de duivel hier de hand in het spel hebben!

— Of althans een uiterst behendig man, meende Sullivan.

Hij begon nu op zijn beurt het vertrek nauwkeurig te onderzoeken.

Achtereenvolgens onderzocht hij het bed, den vloer, het tafelkleed en de stoelen.

Toen bleef hij weer voor het lijk van den vermoorde stilstaan.

— Ik kan mij niet goed voorstellen, zeide hij op peinzenden toon, waarom de vermoorde geheel gekleed is gevonden! Mij dunkt toch dat hij in zijn bed had moeten liggen!

— Is het bed dan in het geheel niet beslapen geweest? vroeg Baxter.

— Jawel — dat is het juist wel! antwoordde Sullivan.

— Het is toch zeer zonderling, riep Ann Brunt uit.

Het is toch geen gewoonte dat men om vier uur of half vijf in den nacht opstaat!

— Ten minste wanneer men den eersten trein naar Southampton niet wil halen, ten einde zich op de eerste boot naar New-York in te schepen, Miss!

Het was de agent van politie die deze woorden gesproken had.

Alle drie de politie-beambten staarden hem verbaasd aan.

Eindelijk merkte Sullivan op:

— De man heeft waarachtig gelijk! Ik geloof dat er vandaag juist een boot van de White Star Line van Southampton in zee gaat!

— Hoe weet je dat zoo, mijn vriend! zoo wendde Baxter zich nu tot den agent.

— Ik heb het vertrekuur van de meeste Transatlantische lijnen in mijn hoofd, Sir! antwoordde de agent, terwijl hij aan zijn helm tikte.

— Dan zou in ieder geval het raadsel van dat vroege opstaan verklaard zijn, merkte Sullivan op, terwijl hij weer op de tafel toetrad.

Plotseling bukte hij zich en duwde zijn vingertop op het blad van de tafel.

Toen bekeek hij dien top door zijn vergrootglas, dat hij uit zijn zak had gehaald en bromde:

— Zou Tim Hooper zulke fijne sigaretten gerookt hebben?

— Neen Sir — hij rookte nooit!

Alweer was het de agent die deze woorden sprak.

Sullivan wendde snel het hoofd om en keek den man onderzoekend aan.

— Weet je dat zeker, agent? vroeg hij.

— Volmaakt zeker, mijnheer!

— Maar hoe weet je dat dan?

— Omdat een paar weken geleden het vakblad dat zijn komst mededeelde, een aantal bijzonderheden uit zijn particuliere leven publiceerde.

Weer keken de drie politie-beambten elkander zwijgend aan.

Toen trad Sullivan op den agent van politie toe en klopte hem vriendelijk op den schouder.

— Ben je al lang bij het corps? vroeg hij.

— Sedert een paar maanden, Sir!

— Dan komt het zeker daardoor, dat ik je gezicht nog nooit gezien heb. Welnu, als je zoo doorgaat, dan beloof ik je, dat je het spoedig tot brigadier gebracht zult hebben en misschien wel tot een hooger rang.

De agent kreeg een kleur van blijdschap over dezen lof en tikte nogmaals verlegen aan zijn helm.

— Je opmerking is van de grootste waarde! vervolgde Sullivan. Want het moet nu vaststaan, dat de vermoorde op zijn kamer bezoek heeft gehad.

— Dat is duidelijk dunkt mij! merkte nu Ann Brunt op. Deze kamers worden herhaaldelijk schoongemaakt en het is volstrekt onmogelijk, dat de asch hier in den loop van den dag van gisteren gemorst is.

— Daar heb ik ook al naar geïnformeerd, Miss! merkte nu de agent op. Nadat de heeren diamanthandelaars hier geweest zijn, is mijnheer Hooper voor korten tijd vertrokken, met zijn portefeuille onder zijn arm en in dien tijd hebben een paar kamermeisjes zijn kamer duchtig schoongemaakt!

— Ik ben blij, dat ik dit hoor! merkte Sullivan op.

Baxter had zwijgend toegeluisterd en draaide nu bij de tusschendeur rond.

— Wie woonde in de kamer hiernaast? vroeg hij.

— Mr. Mac'Adoo, de Amerikaansche onderstaats-secretaris van buitenlandsche zaken, antwoordde de agent.

— Geen nagemaakt diplomaat, hoop ik? vroeg Baxter verder.

— De gérant verklaarde, dat zijn papieren in de beste orde bevonden waren, Sir! antwoordde de agent. Het is trouwens vastgesteld dat Mr. Mac'Adoo gisteren in den loop van den middag een kort bezoek heeft gehad van een hooggeplaatst ambtenaar uit Downingstreet.

— Nu ja, dat beteekent nog niet veel! bromde Baxter. Men kan dergelijke papieren immers namaken.

— Zijn papieren desnoods wel, Sir! hernam de agent bescheiden, maar het gelaat van mijnheer Mac'Adoo kan hij toch bezwaarlijk veranderen. En nu hebben verscheidene kellners van het hotel reeds verklaard, dat zij hem zeer goed herkend hebben van de portretten in de geïllustreerde bladen.

— Dit alleen zou nog niet voldoende zijn, om mij te overtuigen! vervolgde Baxter. Ik weet niet of je wel eens van een zekeren John Raffles hebt gehoord? zoo wendde hij zich plotseling tot den agent.

Deze keek den hoofd-inspecteur verbluft aan en knikte toen bevestigend.

— Zeker, mijnheer, heb ik van hem ge-

hoord! Hij moet een zeer gevaarlijk man zijn, die zich onder evenveel vermommingen voordeet als er dagen in het jaar zijn!

— Op zijn minst! riep Baxter uit. Welnu, ik heb het gevoel, alsof die schurk ook hier weer achter zit! Wat denkt gij er van, Sullivan?

De jonge inspecteur haalde onmerkbaar de schouders op.

— Het is natuurlijk niet onmogelijk! zeide hij. Maar ik geloof toch niet, dat hij de brutaliteit zoo ver zou drijven, zich voor te doen onder het mom van den Amerikaanschen onderstaats-secretaris! Zijn bedrog zou immers dadelijk aan het licht komen!

Baxter scheen maar half overtuigd te zijn.

Hij draaide nog steeds bij de deur op en neer, die al zijn aandacht scheen bezig te houden en wendde zich toen opnieuw tot Sullivan met de vraag:

— Wat kwam die Mac'Adoo hier uitvoeren? Weet gij dat?

— Ik weet er volstrekt niets van, mijnheer Baxter!

— Aha! riep Baxter zegevierend uit. Dat zou in ieder geval voor m'n opvatting pleiten.

— Dat kan ik volstrekt niet inzien — mijnheer Mac'Adoo kan hier immers wel met een geheime zending zijn gekomen.

— Maar met welk doel dan? riep Baxter op ongeduldigen toon.

— Wel, om een of ander verdrag met de

Engelsche regeering tot stand te brengen! antwoordde Sullivan kalm.

— Maar daar hebben wij niets van gehoord! vervolgde Baxter, die nog steeds niet overtuigd was.

— Dat is juist de eigenaardigheid van geheime verdragen, dat wij buitenstaanders nooit weten wanneer zij gesloten worden! hernam Sullivan bedaard.

Een broeiend stilzwijgen volgde op deze woorden.

De agent had de drie aanwezige politie-beambten een voor een verbaasd aangekeken.

Blijkbaar was de brave man nog niet geheel en al op de hoogte van de verwonderlijke meeningen, welke zijn hoogste chef er op nahiield.

Baxter wilde zeker een eind aan dit voor hem zoo onaangenaam gesprek maken, want hij rukte plotseling verwoed aan den knop van de tusschendeur.

— Is die deur steeds gesloten geweest? zoo vroeg hij, terwijl hij zich tot den agent wendde.

— Dat is te zeggen — tot gisteren mijnheer Baxter!

— Dus gisteren is de deur geopend? vroeg Sullivan op levendigen toon.

— Ja mijnheer!

— Maar door wie dan? riep de jonge inspecteur uit.

— Dat weet ik niet zeker — maar de sleutel is gisteren gevraagd door mijnheer Mac'Adoo.

HOOFDSTUK V.

HET ONDERZOEK WORDT VOORTGEZET.

Alle drie de politiebeambten slaakten een kreet van verbazing.

Baxter scheen zijn ooren niet te gelooven.

— En dat zeg je ons nu pas? riep hij uit. Begrijp je dan niet dat het van het hoogste gewicht is, man?

— Ik zeg het nu pas, mijnheer — omdat er mij niet eerder naar gevraagd is, antwoordde de man kalm.

— Maar dan is de zaak dunkt mij opgelost! riep Baxter uit. Er kan geen sprake van zijn, of die Mac'Adoo is de dader!

— Als mijnheer Baxter mij een opmerking permitteert, begon de agent kalm, dan zou ik wel willen zeggen, dat mijnheer Mac'Adoo den afgeloopen nacht wel in het hotel is geweest, maar volgens de verklaringen van den nachtportier, om drie uur is heengegaan.

— Welnu, dan heeft hij toen de vlucht genomen! riep Baxter uit, die zich zoo koppig als een bulhond aan zijn eenmaal opgevatte meening vasthiield.

— Ik vraag u duizendmaal verschooning,

mijnheer — maar het is nog weinig bekend in de criminalistische geschiedenis, dat de moordenaar vlucht nog vóór hij zijn misdaad gepleegd had.

Baxter staarde den agent die dit op zeer kalmen toon gezegd had, met open mond aan.

— Hoe weet je dat de misdaad toen nog niet gepleegd was? kon hij eindelijk uitbrengen.

— Omdat de gerechtsgeneesheer heeft vastgesteld, dat de doode nauwelijks een half uur geleden den laatsten adem had uitgeblazen en dat hij, na de verwonding, binnen hoogstens een half uur moet zijn doodgebloed! Daar de geneesheer om half zeven kwam, kan mijnheer Tim Hooper niet later dan op zijn vroegst om half vijf zijn neergeschoten!

Sullivan had stom verbaasd naar deze even schrandere als goed voorgedragen opmerkingen geluisterd.

In zich zelf nam hij zich reeds voor om dezen politie-agent zoo spoedig mogelijk voor een goede bevordering voor te dragen.

— Al wat de man daar zegt is zeer goed

opgemerkt, riep de jonge inspecteur uit. Maar Baxter wilde zich nog zoo spoedig niet gewonnen geven.

— Alles goed en wel! riep hij uit. Maar het wil er bij mij niet in dat een Onderstaatssecretaris in het holst van den nacht stilletjes het hotel verlaat waar hij logeert.

— Het ging niet zoo stilletjes, mijnheer! merkte de agent op zijn gewone bedaarde manier op. Want zooals ik zeg, heeft de nachtportier en hebben bovendien eenige nachtkellners hem zien vertrekken.

— Maar hij had toch misschien ongezien willen wegsluipen.

— Dat is ook niet waarschijnlijk, mijnheer, want hij heeft zelfs naar den gérant gevraagd, om deze een en ander te kunnen mededeelen.

Eindelijk scheen Baxter zich overwonnen te geven.

Hij zwaaide beide handen met een radeloos gebaar door de lucht en liet zich eindelijk moedeloos op een stoel neervallen.

Sullivan wierp hem een half verachtelijken, half medelijdenden blik toe en zette toen zijn onderzoek voort.

Plotseling bleef hij staan en trad snel op den agent toe.

— Ik geloof, dat ik met een schrander man te doen heb! zeide hij, terwijl hij den agent bij een van de uniformsknoopen greep. Men heeft natuurlijk het revolvershot in de naastbij gelegen kamer moeten hooren, want, voor zoover ik weet, was het geheele hotel dicht bezet. Weet je ook of de bewoner van die kamer al is onderzocht?

— Ja mijnheer, hij heeft een voorloopige verklaring afgelegd aan den gérant. Maar de man heeft niets gehoord!

— Wat zeg je daar? riep Sullivan in de hoogste mate verwonderd uit. De wanden zijn hier toch volstrekt zoo dik niet. Men moet toch het schot van zulk een revolver gehoord hebben.

— Het klinkt zonderling, mijnheer Sullivan! merkte de agent op. Maar toch verklaar ik u, dat niemand een schot heeft hooren vallen, noch naast dit vertrek, noch aan de overzijde van de gang.

Sullivan en Ann Brunt keken elkander zwijgend aan.

Toen haalde de jonge vrouw de schouders op.

— Ik kan niet zeggen dat de zaak er helderder op wordt, merkte zij op.

Sullivan wreef zich met de hand over het voorhoofd en begon in gedachten het vertrek op en neer te loopen.

Van tijd tot tijd schudde hij het hoofd, als iemand die voor een onoplosbaar raadsel geplaatst wordt.

Nu en dan uitte hij eenige onverstaanbare woorden.

Wat Baxter aangaat — de waardige hoofdinspecteur zat totaal wezenloos in zijn stoel en scheen er nauwelijks besef van te hebben, wat hij hier eigenlijk kwam uitrichten.

De agent had zijn post echter niet verlaten en stond als een paal bij de deur.

Sullivan was nu het raam genaderd en onderzocht dit, ook met behulp van zijn vergrootglas, met de grootste aandacht.

— Er is geen kwestie van, of dit raam is niet geopend geweest, merkte hij na eenigen tijd op, terwijl hij Ann Brunt naast zich wenkte.

— In ieder geval is het natuurlijk uitgesloten, dat de moordenaar zelf het heeft gesloten! merkte de jonge detective op, en zelfs geloof ik niet dat hij er door is binnengedrongen, want dat zou dan toch leven hebben moeten maken en Hooper zou stellig op zijn qui vive zijn geweest.

Sullivan verzonk opnieuw in gedachten.

— Hoe meer ik mij in de zaak indenk, hoe zonderlinger zij mij voorkomt! merkte hij op. Laat eens zien, welke feiten nu voor ons vast staan: Hooper is vermoord tusschen 4 uur en half zes — er is vannacht iemand bij hem geweest, die hier geroofd heeft — de man in de kamer hiernaast, de eenige die als de moordenaar zou kunnen gelden, is volgens de getuigen van vier of vijf menschen reeds om drie uur vertrokken — de gedooide is met een revolverkogel neergeveld en toch heeft men geen schot hooren vallen — zelfmoord is buitengesloten — de moordenaar moet de kamer zijn binnengegaan en deze weer hebben verlaten op een wijze, die nog niet opgelost is.

— Ik geloof dat gij daar de feiten zeer goed opsomt, zonder een enkele te vergeten! merkte Ann Brunt op. En juist door die opsomming wordt mij de zaak nog veel raadselachtiger.

Op dat oogenblik hoorden zij een diepen zucht achter hun rug.

Hij werd geloosd door den beklagenswaardigen hoofd-inspecteur, op wiens voorhoofd dikke zweetdruppels parelden.

Blijkbaar had de man zich gedurende al dien tijd zoodanig ingespannen om het ingewikkelde vraagstuk tot oplossing te brengen, alsof hij een halven dag lang niets anders gedaan had dan boomstammen zagen.

Op dit oogenblik stond hij op en uitte nogmaals een zwaren zucht, die uit de ingewanden der aarde scheen te komen.

Toen nam hij zijn pet van de tafel, die hij daarop had neergelegd en richtte zijn schreden naar de deur.

Hij scheen te wankelen als een beschonkene.

De agent van politie sloeg onderdanig aan.

Sullivan en Ann Brunt wendden tegelijkertijd het hoofd om.

— Gaat u reeds heen, mijnheer Baxter? vroeg Sullivan op verbaasden toon.

— Ge moet het me niet kwalijk nemen, Sullivan, maar ik vind het hier eenigszins benauwd! Sullivan glimlachte.

Hij begreep volkomen, dat zijn chef zeker een beroerte zou krijgen, als hij nog vijf minuten langer zou pogen een oplossing van het raadsel te vinden.

— Ik begrijp het volkomen, mijnheer Baxter! zeide hij op gemaakt bezorgden toon. Het is hier inderdaad broeiend warm. Het zal u waarschijnlijk goed doen, indien gij een weinig in de frissche lucht gaat.

— Zoudt gij dat werkelijk meenen, Sullivan? vroeg Baxter gretig.

— Ik ben er zeker van, mijnheer!

— Nu, behandel deze zaak dan maar alleen! Wellicht valt mij iets in, als ik weer in de frissche buitenlucht ben gekomen.

Met deze woorden drukte Baxter zijn pet diep in de oogen en wankelde meer dan hij liep de kamer uit.

Blijkbaar had het ingespannen nadenken den grooten man zeer veel nadeel berokkend.

Sullivan en Miss Brunt wachtten tot de agent beleefd de deur achter hun chef gesloten had en wierpen elkander toen een veelzeggenden blik toe.

Een ironisch glimlachje speelde om de lippen van de jonge vrouw.

Sullivan wendde zich nu tot den agent en zeide:

— Je kunt voorloopig wel gaan, mijn vriend, want ik zal je diensten voorloopig niet noodig hebben!

— Zooals gij wilt, mijnheer Sullivan! zeide de agent salueerend.

— Hoe is je naam?

— William Brown, mijnheer!

— Welke wijk?

— East-End!

— Hoe kom je dan eigenlijk hier? riep Sullivan verbaasd uit.

— Ik had den dienst waargenomen voor een kameraad, wiens vrouw, die in een sanatorium verpleegd wordt, plotseling ongesteld was geworden.

— Zoo, dat is wat anders! Welnu, Brown — ik beloof, dat ik je superieuren over je zal spreken, zoodra ik er de gelegenheid toe heb. Je hebt je in deze zaak zeer schrandere gedragen!

De agent salueerde, blijkbaar verheugd over dezen lof.

— Als je op het hoofd-bureau van politie komt, wees dan zoo goed en stuur mij nogmaals den gerechtsgeneesheer! zeide Sullivan.

— Tot uw orders, mijnheer! antwoordde de agent. Hij salueerde beleefd, draaide zich op zijn hielen om en verliet het vertrek.

Hij sloeg de ingetrapt deur, waarvan de paneelen zoo goed mogelijk hersteld waren, dicht en liep de breede gang in.

Voor een deur schuins tegenover die van het moordvertrek stond hij stil.

Hij wierp een snellen en onderzoekenden blik om zich heen.

Toen, nadat hij zich overtuigd had, dat de gang geheel verlaten was, opende hij bliksemsnel de deur en trad het vertrek binnen.

Dadelijk daarop sloot en grendelde hij de deur zorgvuldig.

Bij het raam zat een jonge man, die dadelijk opsprong, toen de agent binnentrad.

Het was Charles Brand!

Hij kwam met uitgestoken handen op den agent van politie toe en riep verheugd uit:

— Ik ben blij, dat je terug bent! Heeft niemand onder je vermomming den gevaarlijken John Raffles herkend?

— Gelukkig niet! antwoordde de Groote Onbekende — want hij was het inderdaad!

— En heeft dat gevaarlijke uitstapje je wat nut opgeleverd?

— Om je de gulle waarheid te zeggen — neen! Ik keer niet veel wijzer terug dan ik vertrokken ben! Ik weet alleen maar, dat Hooper op hoogst zonderlinge wijze vermoord is.

— Van den moordenaar is dus geen spoor te vinden?

— Neen! En toch ben ik er bijna zeker van, dat hij zich in het hotel moet bevinden!

— Maar hoe moet hij dan in 's hemelsnaam in het vertrek van den juwelier zijn doorgedrongen! riep Charles verwonderd uit.

— Hij is er in het geheel niet geweest! hernam Raffles kalm.

— Wat zeg je daar? Weet je dat wel zeker?

— Ik zou er wel op durven zweren als het moet!

— Maar hoe heeft de moordenaar dan zijn slachtoffer kunnen neerschieten?

— Van een plek buiten het vertrek!

— In de gang soms? Door de deur heen misschien?

— Neen — dat zou veel te gevaarlijk zijn geweest, want in een hotel als dit wordt het nooit geheel en al stil!

— Uit den schoorsteen misschien?

— Ook niet! Die was veel te smal om iemand doorgang te verleen.

— Door het raam dus?

— Je bent er bijna! Door de raampost, beste jongen!

Charles slaakte een kreet van verbazing.

— Maar hoe kon hij dan mikken! riep hij uit.

— O, de moordenaar had dat heel schrandere bedacht! Hij moet van te voren geweten hebben welk vertrek de vermoorde zou krijgen en van die wetenschap heeft hij gebruik gemaakt om dienzelfden dag ter zijde van de ruit een klein vak, ongeveer zoo groot als een handpalm, uit te zagen met een zeer dun zaagje en het er na-

derhand met behulp van kleine scharniertjes weer in te bevestigen, zoodat hij op ieder gewild oogenblik het van buiten af zou kunnen opentrekken.

— Dan moet de moordenaar dus een ladder gebruikt hebben?

— Dat is heel waarschijnlijk. In ieder geval wil ik daar nog onderzoek naar doen!

— Het is een zeer buitengewone zaak, Edward!

— Ja werkelijk, zeer merkwaardig! antwoordde de Groote Onbekende, terwijl hij peinzend voor zich uitkeek. Er doen zich hier bijzonderheden voor, die de zaak tot een der zonderlingste maken, waarmee ik mij nog ooit heb bemoeid!

— Denk je als politieagent gekleed te blijven?

— Neen, dat zou te gevaarlijk zijn! antwoordde Raffles, terwijl hij zich reeds van zijn uniform begon te ontdoen.

— Waarom?

— Omdat het hotel nog steeds bewaakt wordt en niemand het kan verlaten. Het zou dus opvallen, als men Graaf Hagstrom plotseling vermiste.

Hij had nu de uniform uitgetrokken, welke Charles met de grootste zorgvuldigheid in den dubbelen bodem van een der koffers verborg.

Raffles had zich reeds voor een der toilet-tafels neergezet en begon met zorg zijn gelaat te veranderen.

Een kwartier later had hij weer geheel het uiterlijk van Graaf Hagstrom.

— Er is hier niemand geweest? vroeg hij, toen hij geheel gereed was.

— Niemand!

— Zooveel te beter, dan zal het ook niet opvallen, dat ik geruimen tijd uit het vertrek afwezig ben geweest.

HOOFDSTUK VI.

EEN ZONDERLING VOORVAL.

Ongeveer een half uur later begon een zorgvuldig onderzoek, waaraan alle gasten van het hotel zich goedschiks of kwaadschiks moesten onderwerpen.

Bij de meesten hunner ging dit echter zeer spoedig in zijn werk.

Hun papieren waren voortreffelijk in orde en hun naam reeds was een voldoende waarborg — zij konden onmogelijk zulk een vreese-lijke misdaad hebben begaan.

Ook Raffles en Charles Brand werden op hun beurt ondervraagd, in tegenwoordigheid van den gérant in diens bureau.

Vijf minuten later echter konden zij het vertrek reeds weer verlaten.

Raffles had voor uitstekend nagemaakte papieren gezorgd en bovendien kon de gérant, de directeur van het hotel, volkomen voor hem en zijn bediende instaan.

Toen zij naar hun logeervertrek waren teruggekeerd, bemerkte het scherpe oog van Raffles onmiddellijk, dat dit gedurende hun afwezigheid door bekwame handen vlug maar grondig was onderzocht.

Blijkbaar zocht de politie in het hotel zelf naar de diamanten.

Charles wilde eenige verontwaardigde opmerkingen ten beste geven, maar Raffles zeide glimlachend:

— Ik neem het hun volstrekt niet kwalijk — het is hun beroep!

— Maar zij hadden wel eens iets kunnen vinden, al waren het dan geen diamanten.

— Dat is heel onwaarschijnlijk! Ik geef het den knapsten politieman te doen binnen zulk een korten tijd de dubbele bodems en deksels van onze koffers te ontdekken.

Intusschen duurde het onderzoek voort.

Een voor een werden de ruim driehonderd aanwezige logeergasten ondervraagd.

De meesten hunner vertrokken onmiddellijk nadat het onderzoek was afgelopen, daar zij huiverachtig waren nog een oogenblik te vertoeven in een hotel, waar zulk een afschuwelijke misdaad was gepleegd.

Na de gasten kwam het dienstpersoneel aan de beurt: kellners, kamermeisjes, koks, chauffeurs, kortom allen die in het hotel woonden.

Er waren er ongeveer tachtig.

Zij werden in een rij in de groote vestibule opgesteld en een voor een moesten zij het bureau van den gérant binnentreden, waar Sullivan en de inmiddels verschenen rechtercommissaris hen aan een streng kruisverhoor onderwierpen.

Het bleek echter al spoedig, dat dit verhoor geen resultaat zou opleveren.

Ook in de vertrekken, die door het dienstpersoneel bewoond werden, vond men niet de minste aanwijzing.

Het was bijna vijf uur in den middag toen de laatste bediende ondervraagd werd en op zijn beurt kon heengaan.

De rechter-commissaris en Sullivan keken elkander zwijgend aan.

Toen merkte de jonge inspecteur op:

— Ik wil u wel bekennen, dat ik hier voor een raadsel sta. Het is toch dunkt mij duidelijk, dat de misdaad gepleegd is door iemand die zich in het hotel moet hebben bevonden.

— Hebt gij reeds onderzocht of men het raam van het moordvertrek van de binnenplaats af kan bereiken?

— Zeker zou men dat kunnen doen met behulp van een lange ladder! antwoordde Sullivan.

— En hebt gij reeds onderzocht, of er ook zulk een voorwerp aanwezig is?

— Zeker! In een soort loods op de binnenplaats bevinden zich een aantal ladders, die waarschijnlijk in geval van brand gebruikt moeten worden, als de brandladders niet voldoende blijken te zijn. Maar de moordenaar zou dan minstens twee van die ladders aan elkaar hebben moeten binden om het venster te bereiken en ik kan mij niet voorstellen, dat hij dit zou hebben kunnen doen, zonder dat het de opmerkzaamheid trok. Gij weet natuurlijk evengoed als ik, dat het in het Cecil Hotel nooit geheel stil is en dat er altijd minstens een half dozijn kellners in dienst is. Bovendien kan ik nog steeds niet inzien, wat de moordenaar aan dat venster zou hebben moeten uitvoeren! Het is immers uitgemaakt, dat hij niet in het vertrek is geweest.

— Maar wie was dan de man die in dat vertrek gerookt heeft? vroeg de rechtercommissaris ongeduldig. Men heeft mij toch verzekerd, dat de vermoorde een afschuw had van rooken.

Sullivan zweeg een oogenblik en bekeek peinzend de punten van zijn nagels.

— Daaromtrent tasten wij nog geheel in het duister, mijnheer de commissaris. Het is natuurlijk volmaakt uitgesloten dat de Amerikaansche diplomaat de misdaad gepleegd heeft. Ik heb nauwkeurig onderzoek naar hem gedaan en er is geen sprake van, of hij is werkelijk Mac'Adoo, de Amerikaansche Onderstaatssecretaris.

— Alles goed en wel — maar waarom verlaat die Onderstaatssecretaris om drie uur in den nacht het hotel!

Sullivan haalde de schouders op.

— Het is meer dan ik u zeggen kan!

— En waarom is hij sedert dien tijd niet boven water gekomen? vervolgde de rechtercommissaris.

— Ook dat is mij een raadsel! antwoordde de jonge inspecteur.

Beide mannen zwegen.

Hoewel het hun moeilijk viel om het te bekennen, zagen zij in deze geheele duistere zaak niet het minste lichtpunt.

Plotseling scheen den jongen inspecteur iets in te vallen.

— Ik geloof dat ik er William Brown eens op af zal sturen! riep hij uit.

— Wie is dat? vroeg de rechter-commissaris.

— Een pas aangesteld agent van politie, die buitengewone bewijzen van bekwaamheid heeft gegeven in deze zaak en wiens schranderheid mij heeft getroffen!

— Nu, gij kunt het in ieder geval probeeren! meende de rechter-commissaris. Ik zou het betreuenswaardig vinden als deze zaak niet werd opgelost! Het zou niet alleen voor Hotel Cecil een zware slag zijn, maar nog veel meer voor de Londensche politie.

— Gij hebt gelijk, Sir, ik zal Brown onmiddellijk zien te waarschuwen.

Hij snelde naar het telefoontoestel en wilde juist den hoorn van den haak nemen, toen er luid op de deur werd getikt.

Het volgende oogenblik trad John Raffles het vertrek binnen, opnieuw gekleed in de uniform van politie-agent.

Blijkbaar had hij voor de deur geluisterd en de laatste woorden van het gesprek verstaan. Sullivan wendde zich verrast om.

— Ben jij daar weer Brown? riep hij uit.

— Ja mijnheer — ik vermoedde dat gij mijn diensten misschien nog noodig zoudt kunnen hebben. Gij moet weten dat ik zeer veel belang in deze zaak stel en u gaarne behulpzaam zou willen zijn.

— Dat treft uitstekend! zeide Sullivan, terwijl hij een belangstellenden blik op het krachtige gelaat van den gewaanden agent wierp.

— Mag ik vragen of er al iets ontdekt is, mijnheer Sullivan? vroeg hij.

— Volstrekt niets! Alle gasten en het geheele dienstpersoneel, tot zelfs de koks toe, zijn ondervraagd en hun onschuld is duidelijk aan het licht getreden.

— Is mijnheer Mac'Adoo al teruggekeerd? vroeg Raffles verder.

— Neen!

Een uitdrukking van verbazing verscheen op het gebruiide gelaat van den politieagent.

— Is die Amerikaansche diplomaat nog niet terug? vroeg hij. Dat is al heel zonderling!

— Ja, Brown, dat meenden wij ook! meende de rechter-commissaris, die eveneens met welgevallen zijn blik had laten vallen op het schrandere gelaat van den agent.

Raffles scheen eenigen tijd na te denken.

Toen begonnen zijn oogen plotseling te schitteren.

— Misschien kan ik de oplossing wel vinden, heeren! zeide hij. Mag ik op eigen initiatief handelen?

— Ga gerust je gang, Brown! antwoordde Sullivan haastig. Wij laten je volkomen vrij. En ik behoef je zeker niet te zeggen, dat een groote belooning je deel zal zijn als jouw bemoeiingen er toe zouden bijdragen dat deze raadselachtige zaak wordt opgelost.

— Ik dank u, mijnheer Sullivan! antwoordde Raffles eenvoudig.

— Ik vrees echter, merkte nu de rechter-commissaris op, dat je in die uniform van politie-agent niet veel zult te weten komen. Kun je je goed vermommen?

Een zonderling lachje vloog over het gelaat van den Grooten Onbekende.

— Dat gaat vrij wel, mijnheer de commissaris, antwoordde hij. Ik heb mij daarin langdurig geoefend en een vrij groote bedrevenheid verworven.

— Zooveel te beter! Die kunst zal je dan te pas komen! zeide Sullivan, terwijl hij den agent op den schouder klopte. Het doet mij genoegen dat ik een eenvoudig agent ontmoet, die met zooveel beroepsijver vervuld is!

Weer vloog hetzelfde raadselachtige glimlachje over het gelaat van Raffles.

— Je zou wel anders spreken, mijn waarde Sullivan! zeide hij binnensmonds, als je wist aan welke egoïstische beweegredenen die lust in het politievak is toe te schrijven.

Maar luide antwoordde hij:

— Ik hoop dat ik aan uw verwachtingen zal voldoen! Waarheen moet ik rapporteeren?

— Je kunt naar Scotland Yard telefoneeren! antwoordde Sullivan. Hier is voorloopig niets meer te doen.

De agent salueerde en draaide zich op zijn hielen om.

Het volgende oogenblik had Raffles het vertrek verlaten en had hij in de lift plaats genomen, die naar de vierde verdieping voerde.

De breede gang was op dit oogenblik geheel verlaten.

Raffles wierp een onderzoekenden blik om zich heen en trad toen snel het logeervertrek van Graaf Hagstrom binnen.

Charles die zijn terugkomst vol ongeduld afgewacht had, kwam hem tegemoet snellen.

— Is alles goed gegaan? vroeg hij.

— Voortreffelijk! Ik kwam echter juist bijtijds! Als ik eenige seconden gewacht had, zou onze waarde vriend Sullivan naar den agent Brown in East End getelefoneerd hebben en dan was natuurlijk onze kleine fopperij onmiddellijk uitgekomen.

— En wat zeide onze inspecteur wel?

— Wel, hij was zeer over mij tevreden — en hij heeft mij opgedragen het onderzoek voort te zetten!

— Maar dat is een buitengewoon groote eer! merkte Charles spottend op.

— Een zeer groote eer!

— Dat zal voor het eerst zijn dat een inspecteur van politie aan een zoo befaamden inbreker een zoo gewichtige taak opdraagt!

— Ik gevoel mij dan ook zeer geveleid! gaf Raffles ten antwoord.

— En wat denk je nu te doen?

— Wel, ik zal natuurlijk onmiddellijk een aanvang met het onderzoek maken!

— Maar waarom eigenlijk?

— Ten eerste uit liefhebberij en ten tweede omdat ik vrees dat deze zaak niet is wat zij schijnt en dat we hier te doen hebben met een misdaad, nog veel ingewikkelder dan zij eerst scheen.

Charles had zijn vriend vol verbazing aangekeken.

— Wat bedoel je daar eigenlijk mee?

— Ik bedoel dat deze misdaad een vergissing is! antwoordde Raffles ernstig.

— Maar welke vergissing dan!

Charles Brand schudde het hoofd.

Blijkbaar begreep hij in de verste verte niet wat Raffles bedoelde.

Deze had zich naar het raam begeven dat op het Strand uitzag en scheen in gedachten verzonken te zijn.

Plotseling deed hij een paar stappen terug en zeide op gedempten toon:

— Daar vertrekken Sullivan, de rechter-commissaris en Ann Brunt in de politie-auto. De weg is dus voor ons vrij!

— Kan ik je soms van dienst zijn?

— Voorloopig niet, beste jongen, want ik ben thans politie-agent en jij bent nog altijd de bediende van Graaf Hagstrom.

— En waar is Graaf Hagstrom zelf?

— De edele Graaf is wegens beroepsbezigheden plotseling naar Denemarken teruggeroepen.

En Raffles strekte bij deze woorden beide armen met eenorsch gebaar omhoog, zijn grijze oogen schitterden en hij scheen van ongeduld te trillen om aan het werk te gaan.

Toen scheen hij zich te bedenken.

Hij keek Charles even onderzoekend aan en zeide toen:

— Je hebt zeker veel lust om mij bij mijn onderzoek te helpen?

— Dat kun je wel denken! antwoordde Charles gretig.

— Welnu, pak dan spoedig de koffers van je meester, Graaf Hagstrom, betaal de rekening en verdwijn uit het hotel! Ik verwacht je binnen drie kwartier hier terug gekleed in de uniform van politie-agent!

Charles' oogen schitterden van opwinding.

— Je had mij geen grooter plezier kunnen doen! riep hij verheugd uit. Ik beloof je, dat ik op den bepaalden tijd weer terug zal zijn.

Tegelijkertijd begon hij in allerijl de kleeven van den Graaf op te vouwen en in den koffer te leggen.

Raffles keek er even bij toe en zeide toen:

— Ik zal maar vast eens een kijkje in het hotel gaan nemen.

— Denk je hier dan nog iets te vinden?

— Dat hoop ik tenminste!

— Maar wat dan toch wel?

— Om te beginnen een zeker briefje, hetwelk vermoedelijk door Mac'Adoo ontvangen is.

— Wat voor een briefje? vroeg Charles tamelijk onnoozel.

— Het briefje, dat hem hedennacht om drie uur uit het hotel deed vertrekken.

Charles staarde zijn vriend met groote oogen aan en vroeg toen:

— Wat meen je, een rendez-vous?

— Ben je dwaas? hernam Raffles glimlachend. Daaraan doet een Amerikaansch onderstaatssecretaris natuurlijk niet — ten minste als hij naar Engeland vertrekt met een hoogst belangrijke zending. Ik zou mij namelijk geen borg durven stellen voor hetgeen die heeren in hun particuliere leven doen.

— Maar hij zal toch niet voor staatszaken om drie uur in den nacht zijn hotel verlaten! riep Charles op ongeloovigen toon uit.

— Wacht eens even, daarin zou je je toch vergissen. Als de zaak werkelijk van groot gewicht is, dan doet het uur er volstrekt niets toe. Ik weet niet of het je bekend is, dat er juist in dezen tijd op het departement van buitenlandsche zaken tot in het holst van den nacht, ja zelfs tot het aanbreken van den dag gewerkt wordt!

— Dat wist ik niet! bekende Charles.

— Ik wist het echter wel! hernam Raffles met een fijn lachje.

— Maar dat zou dan toch te onderzoeken zijn? vroeg de jonge man.

— Dat ben ik dan ook voornemens, hernam Raffles kalm.

Charles was intusschen met pakken voortgegaan, begeerig als hij was om zich spoedig weer bij den Grooten Onbekende te voegen en deze te vergezellen op zijn onderzoekingstochten.

Raffles trad op Charles toe en drukte hem de hand.

— Ik ga aan het werk! zeide hij. Tot straks!

— Tot over een half uur! riep Charles.

Raffles opende de deur, overtuigde zich dat niemand hem zag en trad toen snel op de gang.

Hij begaf zich aanstonds naar het vertrek van den gérant, klopte aan en trad binnen.

— Wilt gij mij toestaan even van uw telefoon-toestel gebruik te maken, mijnheer? vroeg Raffles beleefd.

— Ga je gang, agent! antwoordde de gérant, die verdiept was in de bestudeering van zijn kasboek en op wiens gelaat een mistroostige uitdrukking was gelegen.

Raffles nam den hoorn van den haak.

— Wilt u mij in verbinding stellen met het ministerie van buitenlandsche zaken?

Eenige tijd verliep.

De gérant had even opgekeken en zich daarop weer aan het werk gezet.

Toen klonk opnieuw de stem van Raffles in de telefoon:

— Gij spreekt met iemand van Scotland

Yard! Ik bevind mij op het oogenblik in het Hotel Cecil, ten einde onderzoek te doen in de zaak van Tim Hooper, den vermoorden juwelier! Zoudt gij mij willen zeggen of namens uw departement gisteren een briefje aan Mr. Mac'Adoo is gezonden, waarin hij tegen drie uur 's nachts tot een geheime bespreking wordt uitgenoodigd? Neen zegt gij? Ik dank u! Nu zou ik nog gaarne willen weten, of er wellicht in den laatsten tijd schrijfpapier en enveloppen van uw departement vermist worden! Ja? Ik dank u — ik weet genoeg!

Raffles hing het toestel weer aan den haak. Zijn oogen schitterden.

De gérant had vrij verbaasd toegeluisterd.

Raffles trad op hem toe en vroeg:

— Wilt gij mij toestaan het vreemdelingenboek eens te zien?

— Wel zeker!

De gérant schoof Raffles het vreemdelingenboek toe, een lijvig register in zeer dik leder gebonden.

Aandachtig begon Raffles de bladen om te slaan.

Op de laatste pagina hield hij den vinger op een naam van een der gasten en wendde zich tot den gérant met de vraag:

— Wilt gij mij eens zeggen, welk nummer de kamer droeg, waar de moord gepleegd is?

— No. 433! antwoordde de gérant, zonder eenige aarzeling.

— Weet gij dat zeker? vroeg Raffles op zonderlingen toon.

— Volmaakt zeker! Ik heb er vanmorgen zeker tienmalen naar gekeken en ik ben er bij geweest dat een der heeren van de justitie het nummer noteerde.

— Dat is zeer merkwaardig! zeide Raffles langzaam.

— Hoe zoo?

— Omdat volgens uw vreemdelingenboek kamer Nr. 433 gegeven is aan den Amerikaanschen diplomaat Mac'Adoo.

De gérant stond met een ruk van zijn stoel en kwam naast Raffles staan.

— Wat zegt gij daar? stamelde hij. Staat dat in het boek?

— Welzeker! Zie maar zelf! zeide Raffles, terwijl hij den gérant den naam van den Amerikaanschen diplomaat aanwees.

— Dat is zeer sterk! riep de gérant uit. Wat deed de Amerikaansche juwelier dan in dat vertrek?

— Ja mijnheer de gérant — als wij dat wisten, zouden wij al heel wat verder bij de oplossing van het raadsel zijn! zeide Raffles, terwijl hij het boek toeklapte. Ik geloof echter wel, dat ik langzamerhand de zaak begin te doorzien. Wordt de kamer bewaakt?

— Nu niet meer!

— Is het lijk weggebracht?

— Ja, het is naar een der gasthuizen overgebracht.

— Is de deur op slot?

— Ja!

— Hebt gij een sleutel?

— Hier is hij!

De gérant haalde den deursleutel uit een lade van zijn schrijftafel en stelde hem den agent ter hand.

Raffles verliet het vertrek, nam in de lift plaats en steeg op de vierde verdieping weer uit.

Hij liep recht door naar de kamer waar de moord gepleegd was.

Hij stak den sleutel in het slot.

De deur ging open.

Raffles trad het vertrek binnen.

Verwonderd bleef hij even stilstaan.

Op de tafel, die midden in het vertrek stond lag een groot zwart voorwerp.

Met een paar passen was Raffles er bij.

Hij nam het voorwerp in de hand en bekeek het, terwijl zijn verbazing toenam.

Het was een zeer grote, zware portefeuille van zwart zeehondenleer.

Raffles opende zonder eenige moeite het slot.

Een kreet ontsnapte hem!

Uit de portefeuille viel als een schitterende stortvloed een zeer groot aantal prachtig geslepen diamanten!

HOOFDSTUK VII.

HET GEHEIM VAN DEN KELLNER.

Raffles bleef een oogenblik als uit steen gehouwen met de portefeuille in zijn hand voor zich uitstaren.

Toen verscheen er langzamerhand een uitdrukking van volkomen begripen op zijn schrandere gelaat.

Hij knikte eenige malen langzaam met het hoofd en mompelde:

— Alles sluit als een bus! Nog een paar kleinigheden en dan geloof ik wel te mogen zeggen, dat ik het geheim doorgrond!

Hij bukte zich en begon zorgvuldig alle diamanten, die op den grond waren gerold, bijeen te zoeken en weer in de portefeuille te doen.

Daarop begon hij het vertrek met de grootste zorgvuldigheid te onderzoeken.

Hij trad op het raam toe en duwde niet zonder eenige moeite het kleine luikje open, hetwelk met zooveel bekwaamheid in den raampost was uitgezaagd.

— Laat eens zien! bromde hij in zich zelf. Zelfs al waren de gordijnen dicht, dan kan de moordenaar, na het luikje aan de buitenzijde te hebben opengetrokken, ze heel gemakkelijk terzijde hebben geschoven. Als het licht op was in de kamer, heeft hij zonder moeite zijn slachtoffer kunnen neerschieten. Ik vermoed haast, dat hij daarbij een luchtpistool heeft gebruikt, dat zoo goed als geen geraas maakt. Heeft echter het licht in de kamer niet gebrand, dan is zijn doodelijk werk nog vergemakkelijkt, doordat er zich op het pistool een kleine elektrische lamp bevond, die een ronde lichtvlek wierp op het lichaam van zijn slachtoffer, zoodat hij niets anders te doen had dan de haan over te trekken, zoodra deze lichtvlek zich bevond op de borst van den ongelukkigen vermoorde.

Raffles hield even op en zette toen zijn alleenspraak voort:

— Zeer waarschijnlijk moet ik met het laatste geval rekening houden, want als het licht op was zou de moordenaar toch dadelijk zijn vergissing hebben moeten zien, tenzij het slachtoffer met den rug naar hem toe stond — en dat is hier zeker niet het geval geweest. Raffles haalde nu een centimeter-maatje uit den zak en nam de hoogte van het luikje in de post zorgvuldig op.

Het deurtje bleek bijna drie decimeter hoog en slechts een halve decimeter breed te zijn.

Raffles bleef in gedachten staan.

— De moordenaar is hier niet binnen geweest! mompelde hij. Dat is zeker. Hij had wel het raam kunnen openen, maar hij had het onmogelijk weer achter zich kunnen dichttrekken. Ik vermoed dus dat hij als volgt gehandeld heeft: hij heeft een zeer langen stok door het luikje gestoken en daarmee, nadat zijn slachtoffer op den grond lag uitgestrekt, met het gelaat naar den vloer gekeerd, de portefeuille van de tafel geschoven en over den vloer naar zich toe gehaald. Het luikje is wel zoo breed, dat een mager man er zijn arm tot aan den elleboog doorheen kon steken om de portefeuille van den vloer op te rapen.

Weer hield Raffles even op om het raam te openen en een blik naar buiten te werpen.

— De ramen van de overzijde zijn zeer ver verwijderd! bromde hij. Dit venster is minstens vijf-en-twintig meter van den grond verwijderd en de moordenaar zou dus zeker twee ladders aan elkaar hebben moeten binden om het te bereiken. Dat lijkt mij volmaakt onmogelijk toe. Van een regenpijp is echter niets te bespeu-

ren. Blijft dus slechts de mogelijkheid over dat de misdadiger van bovenaf tot voor het raam is neergedaald.

Hij leunde achterover uit het raam en wierp een blik naar boven.

De dakrand bevond zich op nauwelijks zes voet van zijn hoofd.

Daarboven zag hij het begin van het schuine dak en de vensters van sommige dakramen.

— Ik geloof, dat ik lont begin te ruiken! mompelde hij, terwijl hij het hoofd weer naar binnen trok en het raam sloot. Wat de diamanten betreft — het is zoo helder als glas, dat het den moordenaar volstrekt niet om die steenen te doen was, en dat het dus geen gemeene struikroover is! De gewone logica zegt dus, dat de man die Tim Hooper vermoord heeft, het op een andere, bijna geheel gelijke portefeuille voorzien had! Op een portefeuille van een zekeren Mac'Adoo, waarin zich hoogst belangrijke staatsstukken bevonden, waarvan het bezit voor een zekere natie van het grootste gewicht zou zijn. De moordenaar heeft zeker zijn geweten niet willen bezwaren met het behoud van deze steenen en ze bij de eerste de beste gelegenheid weer teruggebracht! Er zijn nu eenmaal zekere lieden die een misdaad om politiek voordeel volstrekt niet afkeuren, maar zelfs geen pond sterling aan hun medemenschen zouden durven ontnemen.

Na deze wijsgeerige opmerking gemaakt te hebben, nam Raffles de portefeuille onder den arm, verliet het vertrek, sloot de deur weer en liep regelrecht naar het vertrek van den gérant.

Na te hebben aangeklopt trad hij binnen.

— Wel agent, heb je al iets gevonden? vroeg de gérant nieuwsgierig, terwijl hij een blik wierp op de portefeuille, die hij echter niet dadelijk herkende.

— Dat geloof ik wel, mijnheer! antwoordde Raffles kalm. Hebt gij hier een goede brandkast in uw vertrek?

— Ik heb een kleine brandkast, maar die van het wisselkantoor is wel zoo veilig! antwoordde de gérant verbaasd. Hebt gij soms iets in bewaring te geven van waarde?

— Ja mijnheer — deze portefeuille met een waarde van twee millioen dollar aan diamanten! antwoordde Raffles, terwijl hij de portefeuille op de tafel neerlegde en behoedzaam opende.

Ee gérant deinsde met een kreet van ontsteltenis achteruit.

— Waar hebt gij die portefeuille gevonden? kreet hij.

— Op de tafel in de kamer van Tim Hooper — of liever van Mac'Adoo! antwoordde Raffles.

De gérant keek den agent met uitpuilende oogen aan.

— Daar moet de duivel mee spelen! riep hij uit.

— Het is niet zoo vreemd als het lijkt, mijn-

heer! hernam Raffles glimlachend. Later zal alles u wel duidelijk worden.

— Maar moeten wij dit niet dadelijk aan mijnheer Sullivan mededeelen? vroeg de gérant.

— Ik zou u willen verzoeken, daarmee nog eenigen tijd te willen wachten! antwoordde Raffles. Ik geloof dat wij hier door spionnen omringd zijn en telefoneeren is in zulk een geval gevaarlijk.

— Zooals gij wilt! hernam de gérant. In ieder geval staat het nu vast, dat de moordenaar de gestolen diamanten weer heeft teruggebracht? Wees zoo goed mij te volgen, dan zal ik u den weg wijzen!

De beide mannen verlieten het vertrek.

De gérant liep haastig de vestibule door, terwijl Raffles, met de portefeuille stevig onder zijn arm gekneld, hem op den voet volgde.

Een paar minuten later was de kostbare portefeuille veilig en wel opgeborgen in de zware brandkast van het wisselbureau.

Raffles liep met den gérant weer door de vestibule, toen hij plotseling vroeg:

— Zijn al uw kellners reeds lang bij u in dienst?

— De meesten langer dan tien jaren, maar ook velen omstreeks vijf jaar en een stuk of drie pas enkele maanden!

— Zijn het alle Engelschen?

— O neen! In het geheel niet! Wij moeten ten behoeve van onze gasten ook Fransche, Duitsche, Noorsche en Hollandsche kellners hebben. Wij hebben zelfs een paar Russen in dienst.

Raffles had opmerkzaam toegeluisterd.

— Die lieden zijn zeker steeds van goede getuigschriften voorzien? vroeg hij.

— Dat kunt gij zelf begrijpen! antwoordde de gérant. Wij moeten in een hotel als dit zeer voorzichtig zijn!

Raffles glimlachte.

Hij wist maar al te goed uit eigen ervaring, welke waarde er in sommige gevallen aan getuigschriften gehecht mag worden.

— Wonen alle kellners hier in het hotel?

— Niet allen — ongeveer veertig!

— Die hebben hun kamer zeker op de zolderverdieping? vroeg Raffles verder.

— Zooals gij zegt!

— Zoudt gij u de moeite willen geven, mij even naar dien zolder te vergezellen, maar liefst zoo, dat niemand het opmerkt?

— Zeer gaarne, als gij denkt dat ik u daarbij van dienst kan zijn! antwoordde de gérant.

De beide mannen liepen snel op de lift toe, die hen in een oogwenk naar de vierde verdieping had gebracht.

Van daar begaven zij zich langs een vrij hooge trap naar de zolderverdieping, waar zich de vertrekkende van het dienstpersioneel, de linnen-

kamers en nog enkele andere vertrekken bevonden.

Raffles had aandachtig rond gekeken.

— Deze vertrekken zien zeker op dezelfde binnenplaats uit als het vertrek waarin de moord gepleegd is! vroeg hij, terwijl hij op een reeks kamerdeuren wees, die thans alle gesloten waren.

— Zooals gij zegt!

Zwijgend liepen de beide mannen de gang, waarin zij zich bevonden, bijna geheel ten einde.

Eindelijk bleef Raffles stilstaan.

— Ik vermoed, dat dit vertrek zich juist boven kamer No. 433 bevindt?

— Dat zal wel ongeveer uitkomen!

— De deur is op slot — kunt gij die voor mij openen?

— Met het grootste genoegen! antwoordde de gérant, terwijl hij een grooten bos sleutels uit zijn zak haalde. Ik heb van alle deuren, ook van deze vertrekken in het hotel, een duplicaat.

De gérant zocht even in den bos en had een oogenblik later de deur geopend.

De twee mannen traden binnen.

Zij bevonden zich in een eenvoudig gemeubeld vertrek met slechts één venster.

In een der hoeken stond een ijzeren ledikant, waarnaast een linnenkast geplaatst was.

Tenslotte voltooide een gemakkelijke rieten stoel, een kooi, waarin een kanarie vroolijk zong en een kleine sofa het meubilair van de kamer.

Raffles had dit alles met een oogwenk overzien.

Hij trad op het raam toe, opende het en onderzocht zorgvuldig het kozijn.

Er verscheen een glans van blijdschap op zijn gelaat!

— Ik dacht het wel! mompelde hij in zich zelf.

— Hebt gij iets gevonden? vroeg de gérant nieuwsgierig, terwijl hij zich voorover boog.

Raffles wees naar een plek in het hout van het kozijn en zeide:

— Ziet gij dezen deuk in den scherpen opstaanden rand van het kozijn?

De gérant boog zich nog iets verder voorover en antwoordde toen:

— Zeker! Het is alsof er met geweld een of ander hard voorwerp is in gedrukt!

— Dat hebt gij goed opgemerkt! zeide Raffles glimlachend. Die deuk is afkomstig van het staaldraad van bijna een vinger dikte, waaraan de touwladder was bevestigd, welke den moordenaar moest dienen om tot voor het raam af te dalen van de kamer die hier onder is gelegen.

De gérant keek den agent met glazige oogen aan.

— Gelooft gij dat werkelijk? vroeg hij.

— Ik ben er zeker van! antwoordde Raffles kalm. Zie maar, hier in de plint ziet gij het gat, hetwelk de moordenaar heeft geboord om er den

sterken haak in te schroeven waaraan hij den staaldraad bevestigd heeft.

— Gij hebt gelijk! riep de gérant uit. Dat gat is daar nooit geweest. En toch acht ik het onmogelijk, dat die redeneering juist is.

— Waarom als ik vragen mag?

— Omdat in dit vertrek een kellner woont, die pas onlangs zijn vijf-en-twintig-jarig jubileum gevierd heeft als bediende in dit hotel, een brave, trouwe kerel, die geen vlieg kwaad zou doen.

Er had geen spier op het gelaat van den Grootten Onbekende bewogen.

Ja, hij scheen zelfs nauwelijks te hebben verstaan, wat de gérant hem zeide.

Nu vroeg hij op onverschilligen toon:

— Was die kellner een Engelschman?

— Een volbloed Londenaar!

— Is hij op het oogenblik in het hotel?

— Zeker!

— Dan wil ik hem onmiddellijk even spreken, maar alleen als ik u verzoeken mag.

— Ik zal dadelijk aan uw wensch gehoor geven! zeide de gérant, schouderophalend. Ik ben er echter volmaakt zeker van, dat u dat niet verder zal brengen.

— Wij zullen zien! zeide Raffles kalm.

De beide mannen verlieten weer het vertrek, waarvan de gérant de deur weer zorgvuldig sloot.

Met de lift daalden zij weer naar de vestibule af en vervolgens begaven zij zich naar de particuliere spreekkamer van den gérant.

Deze wilde de huistelefoon ter hand nemen, maar Raffles werhield hem met een haastig gebaar.

— Niet per telefoon, zoodat iedereen het hooren kan, wat ik u verzoeken mag! zeide hij.

— Wilt gij, dat ik den liftjongen even naar Tom Fenchurch toezend?

— Het allerliefste zou ik zien, dat gij het zelf even deed, als u dat niet te veel last veroorzaakt.

Weer haalde de gérant onmerkbaar de schouders op, maar verliet toch het vertrek om aan het verzoek gevolg te geven.

Even later keerde hij terug met een kellner van omstreeks zestigjarigen leeftijd, met spierwit haar en nog kaarsrecht.

Er lag een verwonderde uitdrukking op het gelaat van den man.

Raffles wierp den kellner een doordringenden blik toe en vroeg toen:

— Gij zijt Tom Fenchurch?

— Die ben ik!

— Wilt gij mij eens zeggen, waarom gij hedennacht niet in het hotel hebt overnacht?

De kellner deinsde achteruit, alsof hij een slag in het gelaat had ontvangen en werd zeer bleek.

— Hoe weet gij dat? vroeg hij, toen op heeschen toon.

— Dat doet er minder toe! antwoordde Raffles kalm. De hoofdzaak is dat ik het weet!

De gérant had vol verbazing naar dit korte gesprek geluisterd en van den een naar den ander gekeken.

Nu wendde hij zich tot den kellner met de vraag:

— Wat is dat nu, Tom? Je hebt mij toch in het geheel geen verlof gevraagd om het hotel te verlaten.

De kellner boog het hoofd en zweeg.

Raffles legde hem de hand op den schouder.

— Ik geloof dat gij het verstandigste zoudt doen, maar liever ronduit te zeggen, wat de reden was, dat gij zoo onverhoeds en zonder verlof te vragen het hotel hebt verlaten.

— Ik kon het niet vragen, begon de kellner op zachten toon, want het was reeds na twaalfen en dan mogen de interne kellners, die geen verlof hebben, het hotel niet meer verlaten.

— Wat was na twaalfen? drong Raffles aan.

— Het was over twaalfen toen ik het telegram ontving! mompelde de kellner.

De gérant bedwong ternauwernood zijn ongeduld, maar Raffles wierp hem een snellen, veelbetekenenden blik toe.

— Gij zijt dus door een telegram weggeroepen?

— Zooals ik zeg!

— Hebt gij dat nog in uw bezit?

— Ja!

— Wilt gij het mij niet laten zien?

De kellner scheen even te aarzelen.

Toen haalde hij het verfrommelde telegram uit den zak en stak het den gewaanden agent toe.

— Ik hoop dat het niet verder bekend zal worden! zeide hij zacht.

Raffles nam het telegram, ontvouwde het en las op half luiden toon:

„Kom dadelijk naar Ramsgate. George ernstig ziek!”

Raffles keek verbaasd op.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg hij. Wat is er voor bijzonders aan dit telegram? Waarom hebt gij geen verlof gevraagd? Het was immers een dringend geval?

De kellner wierp Raffles een snellen blik toe en zeide toen:

— Gij kent de omstandigheden niet! George is de zoon van een vrouw die ik nog zeer kort voor mijn huwelijk heb leeren kennen. Mijn eigen vrouw zou het zeker besterven als zij hier van wist, en ik heb den jongen nog zoo zielslief!

Raffles had zwijgend naar deze korte uiteenzetting geluisterd.

Hij begreep aanstonds welk een drama er achter deze schijnbaar zoo eenvoudige woorden school.

— Hebt gij die ook nog wel eens na uw huwe-

lijk gezien! vroeg hij zacht en op deelnemenden toon.

De kellner boog zwijgend het hoofd bij wijze van toestemming.

— En mijnheer de gérant wist dit niet? vervolgde Raffles.

— Neen, ik heb er nooit voor durven uitkomen.

Even heerschte er stilzwijgen in het vertrek.

Toen richtte Raffles zich tot den gérant en zeide:

— Het zijn mijn zaken niet, mijnheer, maar ik hoop van ganscher harte, dat gij geen misbruik zult maken, van wat u thans ter oore komt. Ik geloof dat deze man steeds zijn plicht heeft gedaan en wij mogen zijn vrouw niet ongelukkig maken.

De gérant knikte zwijgend en zeide toen op vriendelijken toon tot den kellner:

— Je behoeft niets te vreezen, Tom. Als je het mij dadelijk eerlijk gebiecht had, zou ik je immers aanstonds verlof hebben gegeven om je zoon te bezoeken!

De oogen van den ouden kellner begonnen verdacht te knippen.

Hij wreef zich even met den rug van de hand over de oogleden en keek Raffles dankbaar aan.

— En zeg mij nu eens, zoo begon de Groote Onbekende weer, of gij uw zoon in een ernstigen toestand hebt aangetroffen.

— Volstrekt niet, mijnheer! Hij was slechts een weinig verkouden, dat is alles.

— Wie had het telegram afgezonden?

— Dat is mij een raadsel! Niemand wist het daarginds!

Hij bekeek het telegram weer aandachtig en riep toen plotseling uit:

— Gij zijt zeker zeer opgewonden geweest, anders zoudt ge wel hebben gezien, dat het telegram te Londen is aangeboden!

— Is het waarlijk, mijnheer? riep Fenchurch verbaasd uit. Maar met welk doel heeft men mij uit het hotel willen lokken?

— Dat zal je aanstonds wel opgehelderd worden, goede vriend! antwoordde hij. Ik zie dat het telegram zelfs is aangeboden op een kantoor hier dicht in de buurt. Zeg mij eens, of gij alle kellners die in een kamer dicht bij de uwe slapen, goed kent.

— Ik ken hen allen, mijnheer!

— Is er een vreemdeling onder?

— Zij allen zeggen Engelschen te zijn, maar een is er bij, die dat naar zijn accent zeker niet is.

— Hoe heet hij?

— Jeffrey Ward!

— Zijn uiterlijk?

— Hij is groot, en zeer zwart, met zeer kleine bakkebaardjes en dik zwart haar, een eenigszins gekromden neus en buitengewoon lange vingers, dat is mij bij het bedienen steeds opgevallen.

Raffles glimlachte op zonderlinge wijze.

— Ik geloof inderdaad dat zijn vingers zeer lang zijn! merkte hij met een zacht lachje op. Daarop vervolgde hij op luiden toon:

— Ik dank je, vriend. Je kunt wel weer gaan. En ik geloof je uit naam van mijnheer den gérant de verzekering te kunnen geven, dat de zaak geen noodlottige gevolgen voor je zal hebben.

HOOFDSTUK VIII.

DE ONTKNOOPING.

Op dit oogenblik werd er zacht op de deur geklopt.

Tom Fenchurch ging opendoen en maakte zich tevens gereed om het vertrek te verlaten.

Een jong agent met vuurrood haar en een intelligent gelaat, stond salueerend in de deuropening.

— De agent William Brown? zeide hij op vragenden toon.

— Die ben ik! riep Raffles, die niet dan met moeite Charles Brand onder deze vermomming herkende. Wat wil je van mij?

— Ik ben door mijnheer Sullivan gezonden met de opdracht u behulpzaam te zijn!

— Het is goed! zeide Raffles kortaf. Kom maar binnen!

Charles trad binnen, terwijl de kellner het vertrek verliet.

De gérant had gedurende eenigen tijd geen woord gezegd, maar den gewaanden agent vol bewondering aangekeken.

— Ik geloof dat gij al aardig wat ontdekt hebt! merkte hij eindelijk op.

— Ik weet alles, mijnheer! antwoordde Raffles kalm.

En zonder op het verbaasde gelaat van den gérant te letten ging hij voort:

— Ik zou u nog gaarne willen verzoeken, Tom Fenchurch op het hart te drukken, in dienstvertrekken vooral met geen enkel woord te reppen van wat hier is voorgevallen. Gij kunt hem nog gemakkelijk inhalen!

— Ik beloof het u!

En met deze woorden snelde de gérant het vertrek uit.

Raffles deelde op zijn gewone heldere en korte wijze aan Charles Brand mede, wat hij ontdekt had.

— Je begrijpt zeker wel, dat die zaak van het telegram van groot gewicht is! zoo besloot hij. De zoogenaamde kellner, die in het vertrek doordrong, waar hij Mac'Adoo dacht te vinden — of althans diens portefeuille, wilde absoluut gebruik maken van het vertrek van zijn collega, dat veel gunstiger was gelegen dan het zijne.

— Dat is duidelijk! merkte Charles op.

— Daar er hem alles aan gelegen moest zijn, dat zijn geheim niet uitlekte, lokte hij door een

valsche telegram den ouden kellner buitenshuis, wiens familieomstandigheden hij dus wel zeer goed moet hebben gekend.

— Maar hoe komt het in 's hemelsnaam, Edward, dat die ongelukkige Tim Hooper in de kamer van Mac'Adoo was?

— Ik geloof dat het antwoord makkelijker te geven is dan je denkt! Je weet zeker, dat Mac'Adoo een kleine brandkast had besteld om daar zijn kostbare portefeuille met de documenten in te bergen? Ik heb dit van den gérant vernomen. Wat lag dus meer voor de hand, dan dat Hocper hem verlof vroeg ook zijn portefeuille met een paar millioen dollar aan diamanten in de brandkast van den diplomaat te mogen bergen.

— Ja waarlijk, riep Charles opgewonden uit, dat is zeer goed mogelijk!

— Welnu, van dat oogenblik af schuilt er niets verwonderlijks in, dat de beide heeren in het vertrek van den diplomaat wat gepraat hebben en dat Mac'Adoo daarbij een sigaret heeft gerookt.

— Maar waarom heeft hij het hotel om drie uur verlaten? vroeg Charles nieuwsgierig, terwijl hij Raffles vol verwachting aankeek.

— Dat weet ik niet, maar ik stel me de zaak als volgt voor! Ik heb zooeven vernomen, dat er in den laatsten tijd nog al eens briefpapier en enveloppen van het Ministerie van Buitenlandsche Zaken worden vermist! En nu denk ik zoo, dat Mac'Adoo een uitnoodiging voor een politieke samenkomst heeft ontvangen — die verzonden is door hetzelfde heerschap, die het telegram verzond!

— Maar dan moet Mac'Adoo, toen hij op het Ministerie kwam, toch onmiddellijk hebben gemerkt, dat men hem een valstrik gelegd had?

— Hij zou dat zeker gemerkt hebben — als hij op het Ministerie was gekomen. Maar ik durf er wel een eed op doen, dat hij onderweg is aangerand en opgelicht! Ik ga zelfs verder en beweer, dat de medeplichtigen van den moordenaar rekening hebben gehouden met de mogelijkheid, dat hij de portefeuille met de kostbare papieren bij zich zou hebben.

Charles had aandachtig toegeluisterd en schudde nu zachtjes het hoofd.

— Maar dan kan ik toch met den besten wil niet begrijpen, waarom de moordenaar Tim Hooper neerschoot!

— Ook dat lijkt mij toch niet zoo onbegrijpelijk! vervolgde Raffles glimlachend. De man die de portefeuille begeerde sluipt naar het vertrek van den kellner, nadat hij dien heeft weggeloodst. Hij laat zijn touw ladder uit het raam zakken, dat zich juist boven de logeerkamer van den diplomaat bevindt, trekt het luikje naar zich toe, werpt een blik in het vertrek en ziet nu de portefeuille op de tafel liggen en een man bij de deur staan. Wat moet hij nu denken? Natuurlijk dat Mac'Adoo door een of ander toeval aan de hem gelegde hinderlaag is ontkomen en reeds teruggekeerd is. Zonder zich een oogenblik te bedenken, en omdat hij die portefeuille met papieren tot iederen prijs wil hebben, schiet hij met een luchtpistool den man neer, dien hij nog steeds voor den diplomaat houdt! De rest weet je!

— Maar als dat alles zoo is, beste Edward, riep Charles uit, dan zouden wij op het spoor zijn gekomen van een hoogst gewichtig politiek misdrijf!

— Dat zijn wij ook! hernam Raffles kalm. En vannacht hoop ik zelfs op het spoor van den misdadiger te komen en dat niet alleen — ik hoop hem ook te kunnen grijpen!

— Maar dan zouden Baxter en Sullivan zeer uit hun humeur zijn! zeide Charles met een guitig glimlachje om de lippen.

— In 's hemelsnaam — daarin zullen wij ons moeten schikken! merkte Raffles op gemaakt ernstigen toon op. Ik ben dit avontuur nu eenmaal begonnen en ik wil het ook beëindigen. Vergeet ook bovendien niet, dat dergelijke spionnen, die voor rekening van een buitenlandsche regeering werken, meestal uitstekend van contanten zijn voorzien.

— Ik begrijp je! riep Charles lachend uit. En daar een gevangen spion aan die contanten niets meer zou hebben....

— Zouden wij hem daarvan zonder eenig gewetensbezwaar ontlasten! vulde Raffles den zin aan. En nu spoedig aan het werk!

— Wat doen wij het eerst?

— Wij gaan naar het postkantoor hier in den omtrek en informeerden naar den afzender van het telegram. Dan zullen wij het personeel eens nader bekijken, zonder dat het opzien baart, zoodra wij weten hoe hij er uitziet.

— Prachtig! Maar hoe denk je hem in handen te krijgen?

— O, hij zal zelf wel in de val loopen! Ik ben namelijk zeker, dat hij vannacht terugkeert, om ditmaal de goede portefeuille te stelen, die hij natuurlijk in de kleine brandkast moet vermoeden!

— Dat is lang niet onmogelijk! Maar waarom heeft hij die dan niet meegenomen, toen hij de portefeuille met diamanten terug kwam brengen?

— Je praat er nog al gemakkelijk over! riep Raffles spottend uit. Denk je dat men een nieuwe brandkast op klaarlichten dag in een kamer waar telkens menschen voorbij komen, binnen enkele minuten kan openbreken? Neen — hij zal dat vannacht op zijn gemak wilden doen!

— Dan gaan wij zeker op de loer liggen?

— Op de loer is niet bepaald het woord! Hij zal namelijk den Amerikaanschen diplomaat Mac'Adoo voor zich zien!

— Maar Edward! riep Charles hevig verschrikt uit. Dan zal hij op je schieten!

— Maar wie zegt je, dat ik zelf als de diplomaat zal optreden?

— Moet ik het dan doen?

— Ook niet! Wij zullen er eenvoudig....

Op dit oogenblik ging de deur weer open en Raffles zweeg plotseling.

De gérant trad binnen.

— Het overige zal ik je op straat wel mededeelen, agent! zoo maakte Raffles den begonnen zin op korten toon af.

De beide mannen sloegen aan en verlieten het vertrek, nadat Raffles den gérant nogmaals op het hart had gedrukt volstrekt niets te laten blijken van alles wat er was voorgevallen.

Zij lieten den braven man achter in een tamelijk ongerusten toestand en bezochten toen achtereenvolgens de postkantoren in de wijk, waarin het hotel gelegen was.

Spoedig hadden zij zekerheid.

Zoodra Raffles het signalement had opgesomd dat hem door Fenchurch verstrekt was, riep de beambte achter het loket, dat hij zich iemand van die beschrijving zeer goed herinnerde.

Er viel nu niet meer te twijfelen.

Raffles en Charles keerden zoo snel zij konden naar het hotel terug en werden door den gérant in de gelegenheid gesteld ongemerkt het geheele bediendenpersoneel gade te slaan.

Na een kwartier wist Raffles wat hij weten wilde.

Hij nam Charles onder den arm en bracht hem naar een afgelegen hoek van de vestibule.

— Die Jeffrey Ward lijkt mij juist het type van een spion! zeide hij op gedempten toon. Die kerel schijnt buitengewoon onrustig te zijn. En nu zullen wij eerst eens wat gaan eten, beste jongen en ons plannetje voor hedenavond verder uitwerken.

Het was omstreeks twaalf uur in den nacht van denzelfden dag.

In het hotel was het bijna geheel stil geworden.

Alleen in de groote eetzaal van het wereld-

beroemde hotel ging het nog tamelijk druk toe.

Maar ook deze werd langzamerhand door alle gasten verlaten en nu konden zich ook de kellners ter ruste begeven.

In de kamer van den Amerikaanschen diplomaat, welker deur in allerijl hersteld was, heerschte diepe rust.

Het was geheel donker in het vertrek.

Door het raam echter gleed een vaag schijnsel naar binnen, afkomstig van de maan, die echter meestal achter de dikke wolken schuilde.

Aan de tafel zat een man doodstil, met een hand onder het hoofd.

Hij scheen in diepen slaap verzonken te zijn.

Het was Mac'Adoo, de Amerikaansche diplomaat....

Langzaam kropen de minuten verder.

Toen de naburige kerkklokken een luiden galmenden slag lieten hooren, scheen in het vertrek boven dat van den diplomaat, behoedzaam een raam geopend te worden.

Toen kletterde er zachtjes iets tegen de ruiten — het was het einde van een zijden touwladder.

Toen schommelde de ladder zeer zachtjes heen en weer.

Tien minuten verstreken.

Toen daalden twee voeten, gevolgd door een paar beenen en eindelijk het geheele lichaam van een man langs de sporten van de touwladder omlaag.

Een gezicht werd tegen de ruit gedrukt en twee groote zwarte oogen gluurden naar binnen.

Toen werd het lange smalle luikje in de raampost naast de ruit behoedzaam naar buiten opengetrokken.

De slapende man aan de tafel scheen nog steeds niets te hooren.

In het vertrek werd niets anders vernomen dan zijn geregelde ademhaling.

Nu verscheen er door het smalle luikje de loop van een zonderling gevormd pistool en eensklaps schitterde een zeer fijne electrische lichtstraal, afkomstig van een kleine kokervormige lantaarn, die boven op den loop van het pistool bevestigd was.

De sidderende lichtstraal scheen een oogenblik in het vertrek rond te zoeken en bleef toen onbeweeglijk gevestigd op het hoofd van den slapenden man.

Toen klonk, een zacht fluitend geluid en het lichaam van den man aan de tafel viel met een doffen slag op den vloer.

De brandende oogen achter het kleine luikje verdwenen.

Toen werd een hand en een arm door het luikje gestoken, die naar de spanjolet van het raam tastte.

Zachtjes ging dit open.

De man op de touwladder klom naar binnen,

sloot het raam zorgvuldig en trok de gordijnen dicht.

Toen ontstak hij een electrische zaklantaarn en kwam op de teenen loopend behoedzaam naar het lijk van den verslagene.

De ongelukkige lag met het hoofd voorover op den vloer, de armen wijd uitgespreid.

De moordenaar bleef even doodstil bij zijn slachtoffer staan en bukte zich voorover, als om zijn moorddadig werk van meer nabij te beschouwen.

Hij legde voorzichtig zijn linkerhand op den arm van den doode, maar trok deze dadelijk weer terug.

Er verscheen een verwonderde en verschrikte uitdrukking op zijn donker gelaat.

Hij mompelde eenige onverstaanbare woorden.

Toen zette hij vastberaden de lantaarn op tafel, trad op het lijk toe en keerde het met een enkele beweging om.

Als door een slang gebeten deinsde hij achteruit.

— Een pop! brulde hij.

— Zooals gij zegt, mijnheer Jeffrey Ward! klonk een heldere stem vlak naast zijn oor. Maar thans krijgt gij met levende wezens te doen.

Met een gebrul als van een wild dier, keerde de spion zich om.

Hij staarde in den loop van een revolver, welke Charles Brand vlak onder zijn neus hield.

Hij tastte naar zijn zakken, maar de metaalharde stem van John Raffles klonk opnieuw:

— Geen beweging, of ge zijt een kind des doods!

Met een blik vol machteloos haat in de zwarte oogen hief de spion langzaam de armen op.

Het volgende oogenblik waren zijn polsen in de boeien gesloten.

Met de behendigheid van een goochelaar begon Charles onmiddellijk de zakken van den spion te doorzoeken.

Hij haalde er een stapeltje brieven uit, een sleutel voor geheimschrift, een dolk en een met scherp geladen revolver, benevens een doosje met pillen, die er zeer verdacht uitzagen.

Terwijl Charles den gevangene met zijn revolver in bedwang hield, las Raffles vliegensvlug de papieren door, sommige met behulp van den sleutel.

— Aha! Hier hebben wij het adres van dien armen mijnheer Mac'Adoo, beste vriend! riep hij plotseling zegevierend uit. Het is gegaan zooals ik dacht! Nu, over een uurtje kan onze Amerikaan weer in vrijheid zijn gesteld. Hij komt er nog al tamelijk genadig af. Wat deze papieren betreft — zij bewijzen zoo helder als glas, dat onze heer Jeffrey Ward niemand anders is dan een zeer beruchte spion. Wij

hebben hier een voortreffelijke vangst gedaan, kameraad!

Charles had met schitterende oogen toegeluisterd, ofschoon hij geen blik van den gevangene afwendde.

Raffles onderzocht nu den inhoud van een lijvige portefeuille en riep plotseling verheugd uit:

— En dit is niet de kwaadste zijde van de zaak, vriend Charles! Ik vind hier voor een waarde van ongeveer zesduizend pond sterling in de portefeuille van onzen waarden spion.

— Breng ze dadelijk in veiligheid, kameraad! riep Charles op schertsenden toon.

— Ik zal mij haasten! riep Raffles, terwijl hij met veel behendigheid de biljetten in zijn eigen borstzak liet overgaan.

De spion had zwijgend, maar met een blik van gloeienden haat in de oogen toegezien.

Raffles pakte nu snel alle papieren en brieven in een vel papier, deed er een touw om en zette zich aan de tafel.

Hij haalde een vulpenhouder te voorschijn en schreef op een velletje papier een kort briefje, hetwelk hij ondertekende en in een enveloppe sloot.

Hij adresseerde de enveloppe en stak ze vervolgens in den binnenzak van de jas, welke de spion droeg.

Daarop zeide hij:

— Onze taak is hier gedaan, vriend. Wees zoo goed op te staan en probeer het niet een poging tot ontsnapping te wagen, want het zou je slecht vergaan.

De spion stond langzaam op.

Schoorvoetend ging hij naar de deur.

Raffles nam het pak documenten van de tafel, stak het in zijn zak, nam eveneens zijn revolver ter hand en greep den gevangene stevig bij den rechterarm.

Met behulp van de lift daalde het drietal snel naar beneden.

De gérant werd spoedig op de hoogte gebracht, terwijl een van de nachtkellners een automobiel bestelde.

Eenige minuten later was het drietal op weg naar Scotland Yard.

Zoodra de auto voor het groote gebouw van politie stilhield, kwamen eenige agenten toesnellen, die verbaasd naar den gevangen spion keken.

— Luister nu eens goed, mannen! zoo richtte Raffles zich tot de agenten. Deze man hier is de moordenaar van Tim Hooper. Bewaak hem dus goed en breng hem onmiddellijk voor mijnheer Sullivan. Neem tevens deze papieren en geef ze mijn chef! Zeg hem, dat hij verdere bijzonderheden wel van William Brown zal hooren en dat hij eens in den binnenzak van dezen vreemden vogel moet zien.

— Maar moet je hem zelf geen rapport uitbrengen? zeide een van de agenten.

— Neen! zeide Raffles, die al weer in den wagen zat. Vooruit, chauffeur!

En de auto snelde weg.

Het valt moeilijk de verschillende gemoedsbewegingen te beschrijven, die zich afspiegelden op de wezenstrekken van den heer Phileas Baxter en van James Sullivan, toen zij het volgende korte briefje in den binnenzak van den gevangen spion vonden:

Mijne Heeren,

Hierbij lever ik u volgens belofte den moordenaar van Tim Hooper af. De zaak droeg zich zeer eenvoudig toe en daarom kan ik niet trachten haar u aan het verstand te brengen.

U gelieve de bijgevoegde papieren nauwkeurig te bestudeeren, zij zullen u ongetwijfeld wel nader inlichten!

Ik ben er trouwens zeker van, dat de gevangene bereid zal zijn een en ander nader te verklaren.

Ik weet wel, dat uw trots eenigszins gefnuikt zal worden, omdat uw doods-vijand deze zaak tot een goed einde heeft gebracht, maar daar moet gij u, als mannen van karakter, overheen trachten te zetten.

Bedenk dat het anders wellicht nog eenige maanden zou hebben geduurd, voor mijnheer Baxter de zaak tot een goed einde had gebracht.

Ik ben zoo vrij geweest voor al mijn moeite de zesduizend pond sterling bij mij te steken, welke de spion van zijn regeering als speldengeld had medegekregen!

Met verschuldigde gevoelens van hoogachting,

JOHN RAFFLES.

NEDERLAND IN DE MOBILISATIE

met alle spannende voorvallen en historische feiten uit die vier jaren: Vluchtelingen, distributiewee, torpedeering van onze schepen, oorlogsgevaar in 1916 enz. enz. Populair beschreven, boeiend als een roman, maar ieder feit historisch verantwoord. Geschiedbeschrijving van de beste soort, die den ouderen de herinnering terugbrengt aan die veelbewogen dagen en bij de jongeren belangstelling wekt voor de landsgeschiedenis. Dit zijn de eigenschappen, die het vooral in de tegenwoordige omstandigheden zoo buitengewoon actuele en interessante werk van den bekenden schrijver en journalist

Dr. P. H. RITTER Jr., „DE DONKERE POORT” tot een blijvend waardevol bezit maken. De boeken zijn rijk geïllustreerd met portretten, spotprenten en foto's en bevatten vele nog nimmer gepubliceerde bijzonderheden, anecdoten en verhalen,

TWEE ZWARE DEELEN — 840 BLADZIJDEN

OORSPR.
PRIJS

fl 13.50 - NU VOOR fl 6.90

BOVENDIEN ontvangt een ieder, die ons zijn bestelling inzendt, het bekroonde meesterwerk „Het Ouderlijk Huis” van Henri Bordeaux, 250 blz. in linnen band **CADEAU** Franco toezending. Desgewenscht - zonder prijsverhooging - betaalbaar met fl 1.— of meer per maand, bij rechtstreeksche inzending van onderstaanden bon aan de N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam, Giro 60092, Telefoon 31791.

BON Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen Dr. Ritter, „DE DONKERE POORT”. Het bedrag ad fl 6.90/de 1e maand. term. van fl is verzonden/wordt met 10 ct. extra v. remb. bij ontvangst zending betaald. Doorslaan wat niet wordt verlangd.

NAAM:

ADRES: R.B.K.